

Erdoğan'ın zaferi değil düzen muhalefetesinin sefaleti: Tek yol sınıf siyaseti

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Haziran 2023 / Sayı: 165 Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş ve Oyak Renault, Gebze Smart Solar, Tuzla HT Solar ve Chen Solar fabrikalarından, Çerkezköy plastik, İkitelli, Manisa, Gebze ve Dilovası metal fabrikalarından, Yalova'dan tersane ve Gebze'den kafe işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3-4

SINIFINI BİL SAFLARI SIKLAŞTIR! SINIF KAVGASINA HAZIRLAN!

Seçim kavgası bitti sınıf kavgası kızışacak!

Erdoğan seçimi kazanmasına kazandı ama depremin enkazının üzerine bir de ekonomik enkaz ekledi. Uyguladığı seçim ekonomisi krizin belirtilerini ertelemeye yönelikti. Ölümçül hastaya ağır kesici ya da düpedüz morfin vermek gibi. Hastalığın belirtileri geçici olarak hafifletildi ama hastalığın kendisi ilerledi. Ülke Erdoğan'ın sözüm ona "Türkiye Yüzyılı"na devasa bir borç batağına batmış olarak, Merkez Bankası boşaltılmış, devlet bütçesi delik deşik olmuş bir şekilde giriyor. Erdoğan'ın emekçi halka ödetmeye hazırlandığı kabarık bir fatura bizleri yani işçileri, emekçileri, küçük esnafı ve köylüyü bekliyor. Tahsilat memuru olarak emperyalist finans çevrelerinin gözdesi ve bizzat kendisi de İngiliz vatandaşı olan Mehmet Şimşek çoktan göreve çağrıldı.

Hayat pahalılığı giderek artacak. Önümüzde yerel seçimler olduğu için Erdoğan yine asgari ücret zamları yapacak eli mahkûm, ama makas giderek açılacak ve yoksullaşma hızlanacak. Bütçe açığını kapatmak için zaten ağır olan vergiler daha da artacak. Ücretler gibi hemen fark edilmeyecek işçinin emekçinin yararlandığı eğitimden sağlıktan kesintiye gidilecek. Köylü tefecinin insafına terk edilecek. İşsizlik belasının da dalga dalga tüm bunlara eklendiğini göreceğiz. İşsizler ordusunun büyümesi çalışanların ücretlerini aşağıya çekecek, patronlar zam isteyene kapıyı gösterecek, bazıları sureti haktan görünüp "işçi çıkarmak istemiyoruz ama..." diye başlayan cümlelerle aba altından sopa gösterip işçilere sefalet ücretlerini dayatmaya çalışacak. Erdoğan ise sermayenin bu sınıf saldırısında yine en kritik rolü oynayacak. İngiliz Mehmet'i yanına alıp yapısal reform yapıyoruz diyerek işsizlikle mücadele kisvesi altında kıdem tazminatının kaldırılması ve esnek çalışmayı raftan indirecek.

İşte işçi sınıfına ve emekçi halka Erdoğan'ın ödetmeye hazırlandığı ağır fatura budur. Hoş Kılıçdaroğlu da kazansa farklı bir programla gelmeyecekti. O Mehmet Şimşek'in yerine bu işi Ali Babacan'a havale etmişti. Enkaz devraldık diyecekti. Ama Erdoğan farklı bir yol izleyecek. Seçimi kazanmak için kitleleri ikna etmekte kullandığı tüm demagojik argümanları bu sefer aynı kitlelere acı reçeteyi içirirken kullanacak. Krizin sorumluluğunu dış güçlerin oyunu olarak lanse edecek. Beka sorunu edebiyatına devam edecek, soğan ekmeğe yeseniz de işsiz kalsanız da vatan millet aşkına susun diyecek. Sesini çıkarana ise terörist ilan edecek. Bu seçim sürecinde iktidarın propagandasına kanıp başka partiyi tutan sınıf kardeşine, iş arkadaşına, komşusuna terörist vatan haini diye çıkışanlar belki de bir anda ve sırf hakkını aradığı için terörist olarak yaftalananlardan olacak.

Tekel işçisinden THY işçisine, inşaat işçisinden metal işçisine, madenciden tersane işçisine, köylüsünden aydınına, spor taraftarından sanatçısına, öğrencisinden öğretmenine kimler terörist ilan edilmedi ki? Ve kimsenin daha önce hangi partiye oy verdiğine bakılmadı. Yarın da bakılmayacak. İstibdadın sopası, kime oy vermiş olursa olsun hakkını arayanın başına indirilmek istenecek. Ama kimse kusura bakmasın! İşçi sınıfının eli de armut toplamayacak elbet! Seçimini mücadeleden ve örgütlenmeden yana yapanlar işçiye, emekçiye, halka kalkan sopayı kırmamasını bilir. Gerektiğinde fabrikaları da meydanları da zapt eder. Bari katları aşar, grev yasaklarını yırtar!

İşçi sınıfımıza sesleniyoruz. Seçimlere bakıp zafer turuna çıkan da karalar bağlayan da yanlış yapar. Tarihimize bakalım ve hatırlayalım. Gençler okusun araştırın, eskilere sorsun. Sonunda işçinin, emekçinin, köylünün ihya olduğu tek bir seçim

var mı? "Su kullananın, toprak işleyenin" diye emekçiyi yanına çeken Ecevit bile seçildikten sonra DISK'e döndü, "kimseye ödeyeceğimiz diyetimiz yok" dedi. Farklı farklı partiler geldi hepsi faturayı işçiye emekçiye ödedi. Ama tarihimizde grev hakkını grevle kazanan Kaveller var. İşçi sınıfının sendikasına, örgütülüğüne, birliğine sahip çıkarak ayağa kalktığı, koskoca konfederasyon DISK'i kurtaran 15-16 Haziranlar var. MESS'i ezen büyük grevler var. Kıdem tazminatı o dönemin mirası bize. Ankara'yı zapt eden Tekel direnişleri, Koç'ları tir tir titreten metal grevleri var. Zonguldak madencilerinin dev grevi ve yürüyüşü madenlerin kapatılmasını önledi. AKP'nin ilk döneminde, mesele fındıkta, güçlü üretici mitingleri köylünün tüccarca soyulmasına engel getirdi. 12 Eylül karantliğini yırtan 1989 Bahar Eylemleri, kamu emekçilerinin sendikalarının yasallaşmasını sağlayan Kızılay direnişi, 10. yıldönümünü yaşadığımız Gezi ile başlayan halk isyanı ve daha niceleri...

Hakların söke söke alındığı, yasakların yırtılıp atıldığı, barikatların aşıldığı, meydanların zapt edildiği, sonunda emekçi halkın patronlara ve onların iktidarlarına hatırı sayılır faturalar ödettiği örnekler bunlar. "Terörist", "anarşist" yaftalarının yırtılıp atıldığı, halk arasında yayılan düşmanlığın işçilerin birliği ve halkların kardeşliği ile bertaraf edildiği, Türk'ün Kürt'le Sünni'nin Alevi'yle el ele omuz omuz sınıf düşmanına karşı dövüştüğü örnekler bunlar. Seçimini mücadeleden ve örgütlenmeden yana yapanların eseri olan yol gösterici örnekler bunlar. Ve gelecekte bu örnekler mutlaka yenileri eklenecektir. Geçmiş işçi kuşakları size büyük miras bıraktı. Tarih yapma sırası sizin! Zafer doğru seçimi yapanların, sınıfını bilen, saflarını sıkılaştıran ve sınıf mücadelesi yolundan yürüyenlerin olacaktır!

7 **Sungur Savran: Zihni Sinir projesi kazandı!**

10 **Sosyalistlerin hezimetini**

11 **Gezi ile başlayan halk isyanının 10. yılı**

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Gerçek bir üçüncü yol işçi ve emekçilerle kurulacak

Selamlar yoldaşlar ve dostlar. Seçimler geldi geçti. Fabrikalarımızda ve işyerlerimizde seçimden kaynaklı gündeme gelen tüm konular üzerine konuştuk, tartıştık. Kim kimle görüşmüş, kim kimi desteklemiş takip edip durduk. Tarafların kimi siyasi vaatleri oldukça gündem oldu. Cumhuriyet veya Millet ittifakı dışında alternatif oluşturan isimlerin bir anda "kilit isim" yapıldığını gördük ve tüm mikrofonlar bu siyasetçilere uzatıldı. Belki de kariyeri boyunca bir daha bu kadar el üstünde tutulmayacak Ümit Özdağ gibi faşistler ise sığınmacıların kovulması gibi aynı teraneleri sayıklayarak maalesef ülkenin gündemini belirledi. Biz bu ülkenin asıl derdinin sığınmacılar olmadığını çok iyi biliyoruz. Ne istihdam sorunu ne de alıp başını giden konut fiyatları Suriyelilerin değil bizzat iktidarın bilinçli ekono-

nomik kararlarının sonucu. Yerli ve yabancı kapitalistler ekonomiyi soğutmasın diye yoksullaşmamızı istediler. Çarklar dönsün diye faiz düşürüldü, işçiliğimiz ucuzlatıldı, her geçen gün ekmeğimizin bir parçası kapitalistlerin cebine gitti. Biz yoksullaştık ama patronlar zenginleşti. Yani tenceremizi boşaltan ne Afganı ne Suriyeli. "Yerli ve milli" iktidardan başkası değildi. Bu süreçte Ümit Özdağ veya Sinan Oğan gibilerin suyu bulandırarak bizi memleketin asıl dertlerinden nasıl uzaklaştırdığını izledik gördük. Bu acı tabloda işçilerin ve emekçilerin sesi olma iddiası taşıyan sol ve sosyalist hareketlerin ise şapkasını önüne koyma vakti gelmiştir. "İktidara yarar" mantığıyla yapılan her şeyin iktidara yaradığını gördük. İşçilerin ve emekçilerin en yakıcı sorunlarını gündeme getiren, sendikalaş-

madan tutun da kamulaştırmaya kadar birçok talebimizi seçim gündemi haline getirebilecek bağımsız bir aday çıkarabiliriz. "Ne Cumhuriyet ne Millet" diyenlerin nasıl ilgi topladığını, potansiyelinin üzerinde bir odak haline geldiğini gördük. Sinan Oğan'a verilen oyların sadece milliyetçi duygularla değil aynı zamanda siyasetin iki kutbuna da olan tepkiden kaynaklandığını düşünürsek bizim kendi adayımız da gayet "kilit isim" haline gelebilirdi. Hem de onunla bununla pazarlık yapmadan, aldığı oyların gazıyla kendini siyasetçilere pazarlamadan taleplerimizi haykırabilirdi: Sendikalaşmanın önündeki tüm engeller kaldırılmalı! Patronlara servet vergisi! Özelleştirme değil, işçi denetiminde kamulaştırma! Yoksulluk sınırının altında ücret almak istemiyoruz! Asgari ücretlilerin vergi dilimine son!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Patron ittifakı değil işçi ittifakı gerek

Dostlar merhaba. Smart Solar işçileri olarak bu gazetenin sayfalarında mücadelemizi başladığımız gündün bugüne kadar her ay sizlere yazdık sınıf dostlarına aktardık. Şimdi geldiğimiz noktada ise patronun tüm hukuki itirazlarına rağmen mücadelemizin haklılığı hukuk önünde tescillenmesiyle Birleşik Metal-İş sendikasında resmi olarak örgütlenmiş bulunmaktayız. Memleketin hali ortadayken, enflasyona karşı hala ölüm-kalım savaşı verilirken, istibdad seçimi kazanmak için işçilere hamaset okumaktan ve halkı birbirine kırdırmaktan başka bir şey yapmazken, memleketin birçok yerinde işçiler hala anayasal haklarını kullanamazken, kadın düşmanları meclis koltuklarını işgal ederken bizim sevin-

cimiz buruk bir sevinçtir. Bizler ne millet ittifakının özelleştirme, piyasacı, işçi düşmanı vaatlerinde ne istibdadın işsizlik ve açlığın nedeni olan hırsızlık ekonomisinde kendimize yer bulabildik. Türkiye işçi sınıfının hak ettiği düzenin sandıklara sığmadığını, aksine geçmişteki başarılı mücadele örneklerinin Smart Solar fabrikasında ve tüm fabrikalarda hayata geçmesiyle hayatlarımızda bir nebze olsun nefes alabileceğimizi söyledik. Evet, bugün Türkiye bir seçimden geçiyor tüm televizyon kanallarında, radyolarda ve sosyal medyada diğer seçimlerde olduğu gibi Türkiye için son fırsat olduğu söyleniyor.

Ancak Türkiye işçi sınıfının hayatta kalma durumu bir sandık fırsatına bağlıysa zaten

vah olsun halimize. Bizler patron partilerinin sandıklarında her seçimde oy kullandık yine kullanacağız ancak ne alım gücümüzü, ne de yaşam şartlarımızı bu patron partilerine verdiğimiz oylar değil sokakta verdiğimiz mücadele belirledi. Bugün Smart Solar işçileri olarak yaşadığımız şey tam da budur. Her birimiz başka partilere oy veriyor hatta kimilerimiz yanında çalıştığı arkadaşının canını sıkıyor ama mesele hayatın gerçeklerine geldiğinde işte o zaman Türkiye'yi baştan aşağıya değiştirecek bir ittifak görüyoruz: patron partilerinden arınmış işçi ittifakı. 23 Haziran 2022 de bir kadın işçi arkadaşımızı sendika üyesi olduğu için işten attıklarında fabrikayı işgal ederken patronun, polis, Çalışma Bakanlığının gelen müfettişin ve sınıf dostlarımızın gördüğü güç bu ittifaktır. Bu ittifak tüm memlekette örgütlenmedikçe ya patron partilerinin oy hesaplarında bir rakam olup buruk sevinçler yaşayacağız ya da bu ittifakı örgütleyip sendikal kazanımlarla yetinmeyip yüzümüzü iktidara döneceğiz.

Gebze'den metal işçisi bir kadın

İnsanca yaşayabileceğimiz bir gelecek için mücadeleye!

Selamlar yoldaşlar. Çalıştığım fabrikada henüz deneme sürecindeyim, yeni bir işçiyim. Gün geçtikçe iş başvurumu için gittiğinizde karşılaştığımız modern döşenmiş, lüks ve temiz iş görüşmesi ortamından iyice uzaklaşıyorsunuz. İşe girince gerçekler, küçücük dolaplar, sıkışık tıksık bir şekilde bir sürü insanın aynı odada giyinip soyunmak zorunda olması, kir, pas, toz içinde bir çalışma ortamı. Yıllardır burada çalışan insanlara bile hâlâ normal gelmiyor bu ortam. Fakat bu durumlara karşı bir örgütlenme de olmamış. Burjuvazi işçi sınıfı örgütlenmesin diye her şeyi yapıyor. Hepimiz aynı fabrikada işçi olmamıza rağmen, hayatımızın tamamını etkisi altına alan, en temel yani ekonomik dertlerimizin aynı olması gibi bir kader ortaklığımız varken, seçim gündeminde farklı adayların seçmeni olan iş arkadaşlarımız bir süreliğine de olsa birbirlerine düşmanca bakabiliyor. Neyse ki bu kalıcı bir gündem olmayacak ve neyse ki biz devrimciler gerçekleri işaret etmeye, gücümüz birliğimizden gelir demeye devam edeceğiz.

Paylaşmak istediğim diğer bir konu var. Bundan birkaç ay önce bi-

zim fabrikaya yıllarını vermiş 25-30 işçiyi kovmuşlar. Küçülme bahane edilmiş ama hemen arkasından milyon euro'luk makineler almışlar ve İŞKUR anlaşmalı ücretli köle trafiği de tam gaz devam etmiş. Sendika bu işten atmalara sessiz kalmış, atılan işçiler kendi başına dava açmış. Zaten şirket sendikayla dostluğunu farklı sülalelerin birbirlerinden "kız alıp verme"sine benzer bir şekilde pekiştirmiş. Şubeden bir sendika bürokratu gidiyor, bizim şirkette üst düzey yönetici oluyor... Yoldaşlar, sendika en önemli mücadele araçlarımızdan biri olabileceken istihdam bürosu gibi kullanılıyor, bizlerin alın teri üzerinden pazarlık dönüyor. Halkı kutuplaştıran burjuva siyaseti ile birbirimize düşman edildiklerimiz, bir yandan emeğimizin ömür boyu gasp edildiği, bize zindan ettikleri hayatlarımızı kendi elimize almamız gerekiyor. Ömrümüzü patronlar için çalışarak harcamak zorunda kalmadığımız bir gelecek için özgürlük mücadelemizi yükseltmek zorundayız. Gün gelecek, biz işçiler masaya yumruğumuzu vuracağız. Hepimize mücadelemizde kolaylıklar diliyorum.

Dilovası'ndan bir metal işçisi

Açlık dayatmalarına karşı örgütlenelim, sermayenin enflasyon hırsızlığına karşı mücadele edelim!

Merhaba yoldaşlar, ben Dilovası'nda çalışan bir metal işçisiyim. Açlık sınırının 10,135 yoksulluk sınırının 33,000 lira olduğu bir ülkede 8,506 lira asgari ücretle hayat mücadelesi veren işçiler olarak nereye kadar dayanacağız? Enflasyon oranları arttıkça işçinin ücretleri erirken, biz emekçiler gün geçtikçe daha da yoksullaşırken, ucuz iş gücünü sömüren patronlar servetlerine servet katarak daha da zenginleşmişlerdir. Bizim işçiler emekçiler olarak kurtuluşumuzun yollarından biri de sendikalarda örgütlenmektir. Bu açlık dayatmasına, sefalet ücretlerine karşı işçi sınıfı olarak örgütlenirsek karşılık verebiliriz. Sendikalı olan işçi örgütlü gücünü kullanarak ücretlerini açlık sınırından yukarı çıkarır, sosyal haklar elde eder ve çalışma koşullarını iyileştirmeyi başarabilir. Bu örgütlü güç sayesinde istibdadın ve patronların dayattığı açlık ücretini elinin tersiyle itebilir.

Yılda bir, altı ayda bir belirlenen ücretler başta bir nebze iyi görünse dahi bir-iki aya kalmadan eriyor. İşçi sınıfı olarak hayat pahalılığına ve sermayenin enflasyon hırsızlığına karşı eşel mobil sistemi yani tüm ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında otomatik zam yapılması biz işçi ve emekçilerin ortak taleplerinden biri olmalıdır.

Bugün istibdad yanlısı ekonomi politikalarıyla döviz rezervlerini tüketti, ülkeyi dış borç batağına soktu... Bu borcun ağır faturasını da işçi sınıfına kesmek isteyeceklerdir. Biz işçi sınıfı olarak ne bu borcun oluşmasının sebebiyiz ne de paydaşları, işçi sınıfına yapılacak en ufak saldırıda üretimden gelen gücümüzü kullanarak karşılarına dimdik çıkmalıyız. Bir fatura kesilecekse bu AKP istibdadına ve onun imtiyazlar sağladığı, milyon dolarlık teşvikler verdiği, vergilerini sildiği sermaye ortaklarına kesilmelidir.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Düzen siyasetinin dayattığı şekilde taraflaşmayacağız, bizim kavgamız sınıf kavgasıdır!

Merhaba yoldaşlar,
Ben Chen Solar fabrikasında bir işçiyim. Her yerde olduğu gibi bizim fabrikamızda da tek gündem seçim. Ne olacak kim kazanacak konuşmaları, tartışmaları. Farklı farklı partileri destekleyen bir sürü arkadaşımız var. Çalışırken molada her yerde konuşulan bu farklı fikirler farklı tercihler. Bunları 8 saatimizi geçirdiğimiz, yeri geliyor 12 saat 16 saat çalıştığımız, emek verdiğimiz, geçinmek için ekmeğimizi kazanmak için türlü türlü baskılara maruz kaldığımız fabrikalarda konuşuyoruz. Az çok ne olacağını biliyoruz aslında. Şu anki iktidar da gelse millet ittifakı da gelse hiçbirinin biz işçi sınıfına bir faydası olmayacak. Konuşmalarında ne

sendikalaşma hakkında ne grevden bahsediyorlar. İşçi sınıfı çıkarına yapacakları hiçbir şey yok. Hizmet ettikleri sınıf belli. Bizim emeğimizi sömüren, bizim çalışmalarımızla zenginliklerine zenginlik katan patronların çıkarlarını korumaktan, onlara hizmet etmekten başka bir amaçları yok. Ne kadar farklı fikirlere görüşlere inançlara sahip olsak da derdimiz ortak. Geçim derdi. Önceden ay sonunu görebilir miyiz diye konuşmalar geçerken şimdi günü en masrafsız şekilde bitirebilme derdindeyiz çoğumuz. İnsani olarak yaşamak, insani ihtiyaçlar bir lüksmüş gibi, o gün karnımızı doyurabiliyorsa şükretmemiz gerekiyormuş gibi davranılıyor. Şükür siyaseti bu sistemin en büyük destekçisi.

Sendikalaştığımız süreçten biliyoruz hiçbir şeyi mücadele etmeden kazanmadık. Şükrederek gelmedi hiçbir şey önümüze. Şu an farklı fikirlere sahip olduğumuz tartıştığımız arkadaşlarımızla bir olarak soktuk sendikayı fabrikamıza.

Dostlar, bizi bölmelerine ayırtmalarına izin vermemeliyiz. İnancımız, ırkımız, rengimiz bölmeli bizi. Gücümüz birliğimizden, örgütlülüğümüzden gelir. Bir kez daha görüyoruz ki yapılan seçimlerin sandıktan çıkan sonucun işçi sınıfına bir faydası yok, olmayacak da. Bizim siyasetimiz sınıf siyasetidir. Gittiğimiz yol bu siyasetten geçer. Mücadelemiz ekmek ve hürriyet mücadelesi, kavgamız sınıf kavgasıdır.

Manisa'dan metal işçisi bir kadın

İşçinin baharı mücadeleyle gelir!

Merhaba dostlar, ben Manisa OSB'de bulunan büyük sayılabilecek bir metal fabrikasında çalışıyorum. Çalıştığım yerdeki herkesin gündemi seçimler. Böyle olması da çok normal. Herkes seçim sonrası bekliyor, zamlar ne olur, pahalılık ne hâle gelir, ücretlerde iyileştirme olur mu? Herkes gözünü seçime dikti. Öyle ki bizim fabrikanın ana gündemi primlerdi, primler kaldırıldı ve herkes primleri konuşuyordu. Hatta tepki olarak mesailere kalınıyordu. Ama şimdi bunu konuşamaz hâle geldik.

Açıkçası biz emekçiler olarak önümüzü göremiyoruz. Çünkü televizyonlara kim çıkarsa çıksın, işçiler emekçiler namına tek söz etmiyor. Bizim borçlarımız ne olacak, ay sonunu nasıl getireceğiz, çocukları olanlar onlara nasıl daha iyi bir hayat sunabilecek... Bunlara yönelik biz tek bir gerçek çözüm göremiyoruz. Evet, büyük bir krizdeyiz ama öyle sanyoruz ki kim seçilirse seçilsin krizin faturası bize kesilecek. Ya kemer sıkıracaklar ya yeni vergiler gelecek ya da acaba işten bugün mü çıkarılacağım yok-

sa yarın mı diye düşünen biz olacağız. Yani kim gelirse gelsin biz işçiye, emekçiye ve ayın sonunu kredi kartlarından nakit avanslar ile bitirenlere bahar gelmeyeceği çok açık. Bizim baharımız ancak biz mücadele eder, hayatımızı iyileştirmek için yan yana geliriz, işte ancak o zaman bizim baharımız gelir. Yani dostlar, tüm haklarımızı nasıl kazandıysak, gelecek güzel günleri de, baharı da biz dişimizle tırnağımızla kazıyarak mücadele ederek kazanacağız.

İkitelli'den bir metal işçisi

Kemer sıkma varsa mücadele de var

Merhaba işçi kardeşlerim,
Ben İstanbul'da bir metal işçisiyim. Geçtiğimiz ay ülkenin gündemi olan seçimler bizim fabrikamızın da ana gündemiydi. Seçim sürecini takip ederken bütün adayların biz işçiler hakkında göz boyamak için bile olsa hiç bir vaadi yoktu. Tam tersine bizlere kemer sıkma sinyalleri verip durdular. Kıdem tazminatına el uzatacaklarını yine söyleyip durdular. Çok önemli başka konu da her iki ittifakın içinde de faşist örgütler bulunmakta. Kendi elleriyle büyüttükleri bu çeteleri bi-

zim üstümüze salacaklar. Faşistlerin görevi her zaman yükselen mücadeleyi durdurmak üzerine olmuştur. Seçimleri hangi ittifak kazanırsa kazansın bizi büyük bir yoksulluk ve işsizlik dalgası bekliyor. Seçimlerden sonra büyük bir kemer sıkma operasyonu varsa büyük mücadeleler de yolda. Bizlerin bastırılması emeklerimizin yabancı sermayeye peşkeş çekilmesi var onların vaatlerinin arasında. Bu işçi sınıfı düşmanlarının arasında sıkışmış olan siyaset meydanı biz işçilere hiç bir hak ve hürriyet vermeyecektir

bunu bilelim.
En temel haklarımız olan sendikalaşmanın önündeki engellemelerin kaldırılması, grev yasalarının kalkması, insanca yaşayacak bir ücret talebimizi daha örgütlü ve güçlü biçimde söylemeliyiz. Faşist çeteleri ve onları besleyen NATO ve ABD'ye karşı işçi sınıfı mavi tulumuyla çıkmalı siyaset meydanına.

Ne istibdad rejimi ne Amerikancı muhalefet tek kurtuluş işçi sınıfının birliğinde örgütlülüğünde.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

Oy tercihlerimiz farklı olsa da sorunlarımız ve kaygılarımız aynı

OYAK Renault fabrikasında EYT'nin çıkmasıyla birlikte yönetimin belirlediği tarihlere göre işten çıkışlar devam ediyor. Emekli olanların yerini doldurmak için bölümler arasında birçok kişinin çalışma yerleri değişiyor. Daha çok montaj bölümüne geçişler yapılıyor. Montaj bölümü diğer bölümlere göre çalışması zor olduğundan dolayı kimse çalışmak istemiyor. Yönetime işten çıkmak istediğini bildiriyor. Üç defa çalışma alanı değiştirilen işçinin istediğinde kıdem tazminatı alıp çıkma hakkı var. Çıkmak isteyenler bu hakkı kullanarak işten çıkıyor. Renault yönetimi de daha iyi bir çalışma alanı yaratmak yerine isteyen çalışır, istemeyen çıkar gider düşüncesinde! Çıkanların yerine sözleşmeli işçiler almıyor. Türk Metal sendikası işten çıkışlarla ilgili ve çalışma koşullarıyla ilgili hiçbir adım atmıyor.

Bir diğer sorun ise fabrikada duruş olduğu dönemlerde ücretin yüzde 76'sının ödenmesi. Sendika yönetimi bu yüzde 76 ile ilgili herhangi bir mücadeleye girmiyor. Geçmiş dönemde Bosch fabrikasında yüzde 76 ile ilgili mü-

cadele edilmiş. Bunun sonucunda Bosch yönetimi maaş kesintisini durdurmuştu. Fabrikadaki herkes bizim de Bosch işçisi gibi mücadele etmemiz gerektiğini söylüyor. Ama sendika oralı olmuyor!

Ülkeye baktığımızda ise bir seçimi daha geride bıraktık. Seçimler de hangi adaya, hangi parti ya da ittifaka oy vermiş olursak olalım, ya da bizim yaptığımız gibi pusulaya çarpı atmış olalım hiçbirimiz içinde bulunduğumuz durumdan hoşnut değiliz! İşçi ve emekçiler olarak oy tercihlerimiz farklı olsa da sorunlarımız, kaygılarımız aynı. Bu durumun farkına varmalıyız.

Hayat pahalılığı, enflasyon ve düşük ücretler altında ezildiğimiz bir Türkiye'de yaşıyoruz. İşsizlik her geçen gün artıyor. Grev hakkımız, sendika ve örgütlenme özgürlüğümüz yok sayılıyor. Güvencesizlik ve gelecek kaygısı iyice büyüdü, hepimiz bu durumun sıkıntısını yaşıyoruz. Şunu iyi bilelim: Bir kurtarıcı gelip bizi kurtarmayacak, sorunlarımız kendiliğinden çözülmeyecek, çözüm işçi sınıfının mücadelesiyle gelecek!

Bursa Tofaş fabrikasından bir işçi

İşçi ve emekçi sınıfının mücadelesi ile kurtulacağız bu sömürü düzeninden!

Her şeye, her gün zam geliyor. Asgari ücret açlık sınırının altında, işçiler ve emekçiler patronlardan daha fazla vergi ödüyor. Milyonları sömürü düzenine mahkûm eden işçiden alıp patronlara veren bir iktidar nasıl olur da hala bu ülkede birinci parti çıkıyor? Dini ve milliyetçiliği kullanarak ayakta kalmayı başarıyor.

Bu milletin sahip olduğu fabrikaları, toprakları satan iktidar nasıl oluyor da milliyetçi oluyor. Türkiye'de milliyetçilik kavramı halkımızı kandırmak için kullanılıyor! Bu düzenin de sömürünün, adaletsizliğin de sürmemesi için Erdoğan'ın gitmesi gerekiyor.

Farklılıklarımızı bir kenara bırakıp tek bir bayrak altında toplanmalıyız. Ama bu bayrak herkesi kucaklayıcı olmalı, bu bayrak işçi sınıfının bayrağı ol-

malıdır. İşçi ve emekçi sınıfının mücadelesi ile kurtulacağız bu sömürü düzeninden!

Seçim gündemi sürerken Tofaş'ta da ilginç şeyler oluyor. Ne kadar şeffaf olmayan bir seçimle de olsa, şube başkanı olan kişi bir gece görevden alınıp yerine, başka biri atanıyor. Tipik Türk Metal demokrasisi işte! Tofaş'ta çalışan işçilerin bile bundan iki gün sonra haberi oluyor. Neden görevden alındığı bile belirsiz hadi görevden alındı neden yeni bir seçim yapılmıyor? Yeni atanan şube başkanı ise, Tofaş'ta işçiler tarafından küfürbaz, tacizci olarak anılıyor. Atanan bir şube başkanı Tofaş işçisini ne kadar savunacak! Yaptıkları en iyi şey atölyelere gelip fotoğraf çektirmek. Zaten eskisi gibi atölyelere gelen giden de olmuyor. İşçiler de Türk metal temsilcilerini görmek istemiyor.

Gebze'den bir kafe işçisi

Sınıf saldırısına karşı işgal, grev ve direniş

Ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Geçtiğimiz ay gündemi ağırlıklı olarak seçim süreci kapladı. Bu sürecin ardından ortaya çıkan sonuçlarla birlikte, iktidarın yarattığı enkazı gizlemeye çalışması ve sürekli umut satan bir muhalefetin varlığıyla karşı karşıya kaldık. Ne olursa olsun, kazanan her kim olursa olsun, işçi ve emekçi kitleler kaybeden taraf oldu.

20 yıldır iktidarda olan Erdoğan yönetimi, Türkiye'yi sözde büyüme yolunda ilerletme iddiasıyla hareket etti. Ancak bugün, artan enflasyon, işsizlik ve kontrolsüz kira fiyatları gibi sorunlar acı bir şekilde belirginleşti. Bizler barınacak yer bulamaz hale geldik, geçimimizi sağlayamadık ve çalışma koşullarımız git gide zorlaştı.

Bu sorunlar yıllardır çözülememiş ve gün geçtikçe derinleşmiştir. İktidar, TÜİK'in yanıltıcı enflasyon değerleriyle gerçek durumu gizlemeye çalışarak emekçi halkı yoksullaştırmaktadır. Aynı zamanda, ucuz işgücü üzerinden sömürü yapan patronlar ve zen-

ginler, servetlerini dövize, konuta, araziye, emtiaya ve faize yatırarak daha da zenginleşmektedir. Erdoğan yönetimi, her türlü felaketin, pandeminin, depremin, ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmekle kalmamış, aynı zamanda öğrenciye ve emekçiye değil, sermayeye yönelik vergi indirimleri ve teşviklerle bu sömürüyü daha da güçlendirmiştir. Bu durum, gençliğin ve emekçi kitlelerin yoksulluğuna ve umutsuzluğuna yol açmıştır.

Bütün bunları gölgelemeye çalışan iktidar, ülkenin tüm kaynaklarını seçim kampanyası maskesi altında kullanmıştır. Bir taraftan sözde yerli ve milli olan arabalar, uçaklar, tanklar, İHA'lar, SIHA'lar gibi projelerle milli duygulara oynarken, kışın rekor zamlar yapıp yazın göstermelik indirimlerle emekçi halkı manipüle etmektedir. Asla fiyatlara yansımayan petrol-gaz keşifleriyle, rekor zamlar yapıp göstermelik indirimler ve ücret zamlarıyla bugün de emekçi halk bir kez daha kandırılmakta ve gözü boyanmaktadır.

Bunlar karşısında tüm umudu

üstünde toplayan muhalefet tüm bu sorunlara çözüm getireceğini söylese de sermayeye yönelik politikalarıyla, istibdadın baskısını sineye çeken yumuşak çizgisiyle bahsettiği baharı ve toplanan umudu seçim gecesinde olduğu gibi ancak sözde karşılayabilir hale gelmiştir.

Bugün bizlere gerçek çözümler sunan tek bir seçenek bile yok. Seçimimiz ne olursa olsun karşıımızda yükselen bir sınıf saldırısı var. Biz emekçileri her söylemiyle birbirine düşman etmeye çalışan, mezhepçiliği körükleyerek kardeşi kardeşe kırdıran bu düzen siyaseti ve aktörleri var. Bu sebeple öfkemizi birbirimize değil bizlere her daim bu zulmü yaşatan sermaye sahiplerine yöneltilim. Umudumuzu kaybetmeyip onu en kuvvetli şekilde sınıf siyasetinde yükseltelim. Seçimimizi ise bizi her durumda örgütsüz yakalayan sermayeye karşı örgütlenmekten yana kullanalım. Onların saldırısı enflasyon, işsizlik, sömürüye bizim çözümümüz İşgal, grev, direniş! Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Çerkezköy'den Plastik fabrikasından bir işçi

Yeter bizi birbirimize düşürdükleri, işçiyiz biz!

Merhaba işçi ve emekçi kardeşlerim. Bildiğiniz gibi ülkemizde 14 Mayıs 2023 cumhurbaşkanlık ve milletvekili seçimleri oldu, bizim de fabrikada seçimden önce de sonra da molamızda konu hep seçim. Özellikle bugün hararetle sohbetler vardı. Ben de kendimi sohbette buldum. İnsanlar nerdeyse ikiye bölünüyor. Dedim ya, sohbette buldum kendimi. Dayanamadım sonunda dedim ki; arkadaşlar hepimiz işçiyiz AKP ne yaptı 21 yıldır, yandaşlarını domuz gibi besledi, hatta yetmedi trilyonluk vergi borçlarını sildi ve silinen borçları işçilerin sırtından çıkardılar. Kıyanın kilosunu 350 lira olmuş. Sizlere soruyorum en son ne zaman evinize kıyma aldınız? Deprem yaşadık, 3 gün boyunca Kızılay, AFAD ya da

herhangi bir yetkili yoktu. Depremzedelerden bir kadın su istedi, görevli git yüzüklerini boz su al dedi. Ölen insanlarımız kefen bulamadılar, battaniyelerle gömdüler, üzerine kepeçlerle toprak attılar. Kızılay çadırını sattı. Öyle aciz hükümete sahibiz ki, tüm kanallarda canlı yayında yardım talebinde bulundular. Asıl komik olan devletin bazı kurumları, örnek Merkez Bankası bağışta bulundu, kendi parasıymış gibi. Bu kadar aciz hükümet görmedim, gördüğüm aciz hükümetten bir vatandaş olarak utanıyorum. Ama bir yandan da diyelim CHP seçimi kazandı, ne olacak? Millete ilk kullanacakları söz; AKP ülkeyi enkaza çevirdi. Enkaz devraldık ya da ülkeyi sattı diyecekler. Bizim için değişen bir şey olmayacak.

Demem o ki, bizim işçiler olarak hükümetin başına gelecek A partiden, B partiden beklentimiz olamaz, onlar ancak patronlara çalışırlar. Biri MÜSİAD'a çalışır, diğeri gelir TÜSİAD'a çalışır. Boşuna fabrikalarımızda takım kavgası gibi parti kavgası yapmayalım arkadaşlar. Hepimiz evimize götüreceğimiz ekmeğimiz, çocuklarımız, geleceğimiz için çalışıyor, sömürülüyoruz. Yeter siyasilerin bizi ayrıştırdığı, kapalı-açık, Sünni-Alevi, Türk-Kürt, AKP'li-CHP'li diye. Kimi seçsek diğer tarafımız mağdur olacak. Bizler işçiyiz, bizim işçi sınıfı olarak fabrikalarda örgütlenmekten, siyasette örgütlenmekten başka çaremiz yok. Hürriyet de ekmeğe de işçilerle yani bizimle gelecek!

Yalova'dan bir tersane işçisi

Halkımızın gündemi seçim fakat adayların gündeminde işçiler yok!

Merhaba arkadaşlar, Yalova Altınova bölgesinde bulunan Gürdesan Tersanesi'nde çalışıyorum. Ülkenin gündemi seçimler ve hangi partiye oy verelim. Bizim tersanede de çalışan işçilerin gündemi haliyle hangi partiye, hangi adaya oy verelim oluyor. Oy verelim ama oy vermekle yetiyor mu? Gürdesan Tersanesi gemilerin tamir, bakım işlerini yapıyor. Ne kadar çabuk gemi tamir edilirse yerine yenisi geliyor, patron kar ediyor. 14 Mayıs'ta oylarımızı verdik sonraki gün iş yerine gittik. Gidiş o gidiş ama dört gün tersaneden çıkamadık. Acil iş var denilerek ek mesaiye kaldık. Mesai dediğimiz

bakmayın çalışma kampı gibi. Pazartesi sabahı mesaiye başlıyorsunuz akşama kadar. Akşam tersane içinde bulunan soyunma odasında iki saat kestirmeyle devam ediyorsunuz işe. Sabah ise yeni mesai başlıyor, aynı şekilde dört gün çalıştık. Dört gün üst üste çalıştığında insan bedeni artık ayakta duramıyor. Gemiye çıkarken baygınlık geçirecek duruma gelmiştik. İş yerinde bir kaza olunca işçinin dalgınlığı derler ya işte bizim iş yerinde de son gün böyle iki kaza yaşandı. Ustamız civatayı sıkarken çekici tutacak kuvveti kalmamıştı, elinden düşen çekiç onun altında çalışan başka bir ustanın ka-

fasını kırdı. İş kazasında usta suçlu bulunacak ama asıl suçlu bu çalışmada şartları değil midir? Biz bu koşullarda çalışırken kime oy verelim, kimi seçelim tartışmasını yürütürken Cumhurbaşkanı adaylarının ağzından çalışma koşullarının düzeltilmesi için tek kelime çıkmıyor. Ama biz biliyoruz ki bu koşulları sağlayan patronlara ne vaatler veriliyor. Onun için patronları kollayanlardan medet ummayalım, bizim gücümüz mücadelemizden geliyor. Eğer biz mücadele edersek, siyasete yumruğumuzu vurursak gündem işçi hakları olur.

İstanbul Kalkınma Ajansı'nda işçiler "eksi enflasyon" dayatmasına ve baskılara karşı grevde!

İstanbul Kalkınma Ajansı işçileri yönetimin toplu sözleşme sürecinde "eksi enflasyon" dayatmasına karşı 8 Mayıs günü greve çıktı. Açıklanan resmî enflasyon rakamları zaten tartışmalı. TÜİK'in kasten düşük açıkladığı oranlarla, işçiler ücretlerini çarşıda pazarda karşılaştıkları zamların çok altındaki oranlarla arttırabiliyor. İstanbul Kalkınma Ajansı'nda ise patron tarafı bununla da yetinmeyerek enflasyonun altında zam dayatmasıyla apaçık bir gasp politikası izliyor. Bu tür bir dayatmaya ancak grevle cevap verilebilirdi ve Tez Koop-İş sendikasında örgütlü işçiler de tam katılımıyla çıktıkları grevle bu cevabı verdiler.

Grevin talepleri sadece ücret zammından ibaret değil. Mobbing düzeyine varan baskıların ve taşerondan KHK ile kadroya geçirilen işçilere yapılan ayrımcılığın son bulması gibi talepler de söz konusu. Farklı konulardaki işçiler için her talebin yakıcılığı elbette ki değişiyor. Ama tüm işçiler konuları statüleri ne olursa olsun grevde birleşerek ayrı gayrı demeden haklarını hep birlikte savunuyorlar. İşçiler İstanbul'un en işlek bölgesi olan Beyoğlu İstiklal Caddesi'nde Odakule'nin önünde grev çadırlarını kurdular. Tüm İstanbul halkından, işçilerden ve emekçilerden dayanışma bekliyorlar.

DYO ve TPI'da işçiler greve hazırlanıyor

Gebze ve İzmir'de bulunan, Petrol-İş sendikasının örgütlü olduğu DYO Boya fabrikasında Ocak 2023'de başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı. Bunun üzerine 12 Mayıs'ta Gebze ve İzmir fabrikalarına grev kararı asıldı. TİS süreci anlaşmazlık ile sonuçlanırsa işçiler 8 Haziran'da greve çıkacaklar. DYO işçilerinin öncelikli talebi, Gebze ve İzmir fabrikalarında çalışan işçiler arasındaki ücret farkının kaldırılması. İşçiler %15 ile %30 arasında değişen ücret farkının eşitlenmesini istiyor. İşçilerin bir diğer talebi ise ücretlere seyyanen 8 bin lira zam yapılması. Fakat DYO patronunun %74'lük teklifi işçilerin taleplerini karşılamazken, ücretler arasındaki eşitsizliği ortadan kaldırmıyor. DYO işçileri, geçinebilecekleri bir ücret

talebiyle sözleşme sonlanana kadar fazla mesaiye kalmama kararı aldı. DYO işçilerinin insanca yaşayabilecek bir ücret talebiyle başlattıkları mücadele, anlaşma sağlanamazsa 8 Haziran'da grev ile devam edecek.

Yine Petrol-İş İzmir şubesinin örgütlü olduğu Menemen ve Çiğli'de bulunan Amerikan sermayeli TPI Kompozit fabrikasında Ocak 2023'de başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı. Bunun üzerine 12 Mayıs Cuma günü grev ilanları fabrikaya asıldı. Anlaşma sağlanamazsa 6 Haziran'da TPI işçileri de greve çıkacaklar.

Menemen ve Çiğli havzasından işçiler sefalet koşullarına, git gide artan yoksullaşmaya karşı üretimden gelen gücünü kullanarak ekmeğe mücadelesini büyütme kararı aldı.

Türkiye işçi hareketinin doruk noktası: 15-16 Haziran işçi ayaklanması

Bundan 53 yıl önce, 1970 yılının 15-16 Haziran'ında Türkiye işçi sınıfı sendikal özgürlüklerini korumak, DİSK'in ortadan kaldırılmasını engellemek gayesiyle o güne kadarki en büyük ve şimdiye kadar da ötesine geçilememiş bir eylemler zincirine imza attı.

15-16 Haziran'da İstanbul ve Gebze'de 150 bin işçi üretimi durdurup fabrikalarından çıkarak iki gün boyunca yolları, meydanları zapt etti, İstanbul'un kalbine doğru yürüdü. Polis işçileri durduramayınca asker devreye girdi, tanklar yolları kapattı, asker barikat kurdu. İşçiler tankların üzerinden atlayarak yoluna devam etti. Düzenin tüm kademelerini sarsan bu işçi ayaklanmasını devlet 16 Haziran akşamı sıkıyönetim kararı alarak, sendika yöneticilerini tehdit ederek ve bu yöneticilerin tereddütlerinin de yardımıyla zorlukla durdurabildi.

15-16 Haziran'ı anlamak

1960'lı yıllarda işçi hareketi 100 bin işçinin katıldığı Saraçhane Mitingi'nden başlayarak, grev hakkının grev yaparak kazanıldığı Kavel'den geçerek, DİSK'in kuruluşuyla da kendine devletten ve burjuvaziden bağımsız sendikal bir odak yaratarak dalga büyüdü. 1970 yılına gelindiğinde işçi sınıfı DİSK etrafında örgütlendikçe güçleniyor, fabrikadan fabrikaya sıçrayan mücadelelerle kazanımlar elde ediyordu. İşçilerin kazandığı her

mevzi Türkiye'deki yerli ve yabancı kapitalistlerin gözünü korkutuyordu. Patronların ve Türk-İş'in talepleri düzen partileri ve devlet tarafında karşılık buluyor ve mecliste sendikal hakları kısıtlamayı, DİSK'e bağlı ve bağımsız diğer sendikaları işlevsiz kılmayı ve ortadan kaldırmayı amaçlayan 1317 sayılı yasa hazırlanıyordu. Süleyman Demirel'in Adalet Partisi'nin yanında, bir dizi burjuva partisi ile birlikte CHP de mecliste bu yasaya onay veriyordu (CHP mecliste onayladığı yasaya daha sonra o zaman var olan Senato'da işçilerin ve kamuoyunun baskısıyla muhalefet etmiştir). İşte 15-16 Haziran bu saldırıya karşı ortaya çıkmış ama bir kez işçi kitleleri sahaya indiğinde iş sadece DİSK'i ve sendikal özgürlükleri savunmanın ötesine geçmiştir. İşçi kitleleri otayollardan İstanbul'a doğru akmış, o dönem fabrika bölgesi ve işçi semtleri olan Kadıköy, Bakırköy, Levent, Topkapı'dan kopan işçi kitleleri fiili olarak İstanbul'u ele geçirecek

hale gelmiştir. 15 Haziran'da başlayan hareket bu haliyle 16 Haziran'da bir ayaklanma karakteri kazanmış ve işçi sınıfının öncüsünün devrimci bir parti saflarında örgütlendiği durumda bir işçi devrimi dâhi artık Türkiye'nin ufuklarında görünür hale gelmiştir.

Yeni 15-16 Haziran'ları hazırlayalım!

İşçi sınıfı 15-16 Haziran sayesinde sendikal özgürlüklerini savunmayı başarmış, DİSK'i kapattırmadığı gibi 1970'lerde daha da büyümesini sağlamıştır. Bugüne gelirse, anayasal güvenceyle korunan sendikalaşma ve grev hakkı istibdad tarafından sürekli olarak gasbediliyor. Sendikalaşan işçi işten atılıyor, yetki tespit davaları seneler sürüyor. Grev yapan işçinin grevi yasaklanıyor. Yine bunların karşısında ayakta kalan ve kazanan Bekaert işçileri gibi, Schneider işçileri gibi grevi yasaklansa bile fiili grevle mücadelesine devam edenler oluyor. 15-16 Haziran Türkiye işçi sınıfı için tarihte kalmış iki önemli günden ibaret değil, hâlâ güncel ve yarım kalmış bir iştir. 15-16 Haziran'ın mücadeleciler işçileri gibi işçi düşmanı istibdad rejiminin üzerine yürümek ve gasbedilmiş olan sendikalaşma ve grev hakkımızı işgallerle, grevlerle, direnişlerle söke söke yeniden kazanmak ve daha da ötesine geçmek o gün yarım kalan işi tamamlamak için de devrimci bir işçi partisinde örgütlenmek zorundayız!

Ertuğrul Oruç

Seçim biter, mücadele bitmez

A dil olmayan bir seçimi daha geride bıraktık. İktidar, seçim öncesinden seçim sonuçlanıncaya kadar fırsatını bulduğu her aşamada seçimi kendi lehine çevirecek gayrimeşru müdahalelerde bulundu. Sonuçta yara alsa da iktidarını korudu. Muhalefet ise ne bu müdahaleleri önleyebildi ne de iktidarın emek düşmanı politikalarına karşı emekten yana bir söylem geliştirdi.

Seçim dönemine girilirken iktidarın sağlıktaki karnesi, diğer alanlardakine benzer şekilde zayıflarla doluydu. Cumhuriyet tarihinin en piyasacı ve özelleştirmeci hamlelerini hayata geçiren bir iktidardan bahsediyoruz. Özel hastanelerin ve özel zincir hastanelerin sağlık alanına egemen olduğu, para vermeden nitelikli sağlık hizmetine erişimin çok zorlaştığı, ilaç alımında ve hastane başvurularında katkı-katılım paylarının oldukça arttığı, koruyucu sağlık hizmetlerinin arka plana atıldığı, işçi sağlığının patronların insafına terk edildiği, sağlık emekçilerinin çalışma koşullarının her gün zorlaştığı ve özlük haklarının yıprandığı bir sağlık ortamını yaratan bir iktidar.

Bu tablo karşısında Altılı Masa ise "aman patronları ürkütmeyelim" kaygısıyla, kamulaştırmayı, ücretsiz sağlığı, çalışma ve özlük haklarında hatırı sayılır bir iyileştirmeyi ayakları yere basar şekilde savunamayan, dillendiremeyen bir pozisyonda kendisini konumlandırdı. Sağlık turizmini canlandırmak gibi sağlık piyasasına dost vaatlerde bulundu. Yeşil Sol Parti'nin de içinde olduğu Emek ve Özgürlük İttifakı da "özel hastanelerin kamulaştırılması, tamamen ücretsiz kamucu sağlık hizmeti" vaadinde bulunmadı. Bununla paralel, Cumhurbaşkanı adayı olarak daha ilk turdan Altılı Masa'nın adayı Kemal Kılıçdaroğlu'na oy çağırısı yaptı. O andan sonra halk ve emekçiler nezdinde Kemal Kılıçdaroğlu ile Emek ve Özgürlük İttifakı aynılaştı. İkinci turda Kemal Kılıçdaroğlu'nun faşist Ümit Özdağ ile mutabakata varması, milliyetçi söylemleri öne çıkarması için tuzu biberi oldu.

İstanbul Tabip Odası olarak seçim öncesinde iktidara kim gelirse gelsin muhalif pozisyonumuzu koruyacağımızı, mücadeleciler çizimizden vazgeçmeyeceğimizi açıklamıştık. Zira biz bu çıkan sonucun halkımızın ekonomide olduğu gibi sağlıkta da mevcut tabloyu onayladığı anlamına gelmediğini, muhalefetteki partilerin-ittifakların politikalarının çözüm için bir alternatif sunmadığını söylüyoruz. Halk, parasız nitelikli sağlık talebinin karşılığını seçimlerde bulamamıştır.

Seçim geride kaldı ama iktidarın yarattığı dağ gibi sorunlar önümüzde duruyor. Bu sorunların çözümünü, dün olduğu gibi bugün de mücadeleyi alanlarda yükseltmekten geçiyor, meclise sıkıştırılmış muhalefetten değil. Bizler yarın Cerrahpaşa'nın yerleşkesinin korunması için, çürük hastanelerde çalışmamak ve mağdur edilmemek için, özel hastanelerde hak gasplarına uğramamak için, işçi sağlığını korumanın patronun insafına terk edilmemesi için yapacağımız mücadelelerde esas sloganlarımız olarak "insana yaraşır bir ücret, insanca çalışma koşulları; kamu eliyle, eşit, ücretsiz, nitelikli sağlık hizmeti"ni pankart ve dövizlerimize yazmaya devam edeceğiz. Biliyoruz bu yol uzun, meşakkatli, sabır gerektiren bir yol. Ancak eminiz ki dünden daha fazla doktoru, sağlık emekçisini ve halkımızı mücadelemize katacak, kazanımlar elde edeceğiz.

Öğretmenler iş güvencesini korumak için sınıf mücadelesini seçmeli!

Seçim sathı mahallinde memurlara yönelik vaatlerden öğretmenler de payına düşeni alıyor. Müjdelere içerisinde öğretmen alımında mülakatın kaldırılarak KPSS puanının tek kriter olması, ek ücret artışları ve kariyer basamaklarında hızla yükselmeye yönelik düzenlemeler yapılacağı vaatleri var. İstibdad sözcüleri Öğretmen Meslek Kanunu'nda yapılacak iyileştirmelerden bahsediyor ama uzun yıllardır kaldırmayı hedefledikleri 657'den ve onun sayesinde sahip olunan iş güvencesinin akıbetinden bahsedemiyor!

1965 yılında yürürlüğe giren 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu, kamu emekçilerine iş güvencesi getirmesi açısından olumlu olmakla birlikte kamu emekçilerinin örgütlenmesini, siyasi faaliyette bulunmasını yasaklaması gibi olumsuz yönleri de mevcuttur. Kamu emekçileri bu olumsuz yönlerle karşı uzun süre mücadele

verdi. Yine de 657 sayılı yasada yer alan "iş güvencesi" devlet memurları için önemli bir kazanımdır.

Bugün özel okullarda çalışan öğretmenlerin sayısı 200.000'e dayanmış durumda ve resmi kurumlarda çalışan öğretmen sayısının %20'sine tekabül ediyor. Hali hazırda devlet okullarında çalışan ücretli (85.000'den fazla) ve sözleşmeli (115.000'i aşkın) öğretmenleri de bu orana dâhil edersek %40 etmektedir. Yani, öğretmenlerin %40'ı iş güvencesinden yoksun çalışmaktadır. Seçim sürecinde müjde olarak verilen Öğretmen Meslek Kanunu'nda yapılacak iyileştirmeler aslında iş güvencesinde bir gediğin daha açılması demektir. Esnek çalışmayı yani eğitim emekçilerinin mesai saati dışındaki vaktini gasp etmenin, performans getirmenin zeminini sunan kanunun, esas amacı iş güvencesini ortadan kaldırarak gü-

vencesiz çalışmayı tüm öğretmenleri kapsayacak hale getirmektir. 657'nin hükümsüz bırakılmasıdır.

Seçimden sonra hangi hükümet kurulursa kurulsun sermayenin planı uygulamaya konacaktır. 'Demokrasi mücadelesi' perspektifini aşamayan sendikal örgütlerin bu saldırılara karşı koyması mümkün değildir. Sendikal örgütler, sadece iş güvencesini korumaya yönelik değil aynı zamanda mevcut durumda güvencesiz çalışan tüm emekçilerin kadrolu istihdam edilmesine yönelik de mücadele etmelidir. Bu mücadeleyi sınıf mücadelesi ekseninde, kadrolu çalışanların mücadelesi güvencesiz çalışanların mücadelesiyle birleşirse kazanabiliriz. Çünkü iş güvencesini korumanın en etkili yolu tüm öğretmenlerin kadrolu istihdamı, özel okulların çalışanlar denetiminde kamulaştırılması mücadelesiyle mümkündür.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Devrimci İşçi Partisi 2023 seçim değerlendirmesi: Erdoğan'ın zaferi değil düzen muhalefetine sefaleti: Tek yol sınıf siyaseti

Cumhurbaşkanlığı ikinci tur oylaması ile sona eren seçim sürecine damgasını vuran gerçek, sınıf çelişkilerinin üstünün örtülmesi ve kimlik temelli saflaşmanın hâkim olmasıdır. Ekonomik krizin yakıcı şekilde yaşandığı, geniş kitlelerin hayat pahalılığı karşısında giderek yoksullaştığı bir süreçte Erdoğan ve müttefiklerinin dikkatlerin sınıfsal sorunlardan başka yerlere çekilmesinde çıkarı olduğu açıktır. Millet İttifakı etrafında kümelenen muhalefet de sermayenin sınıf çıkarlarına bağlı olduğu için istibdad cephesiyle aynı oyunu oynamıştır. Bundan avantaj sağlayan tabii ki istibdad cephesi olmuştur. Ancak Erdoğan'ın aldığı yüzde 52'lik oran ona oy veren kitlelerin tamamının mevcut yönetimden memnun olduğu şeklinde yorumlanmamalıdır. Emekçi kitlelerin hatırı sayılır bir kesimi Erdoğan'ın karşısında kendi ekonomik sıkıntılarını derman olacak, politikalarını sermaye ve emperyalizm ile karşıtlık içinde ortaya koyan bir alternatif göremediği için 20 yıldır Erdoğan'a neden oy verdiyse o nedenden dolayı yine tercihini ondan yana yapmıştır.

Sopayla kazanılan seçim

Seçimlerde Erdoğan için gerçek bir zafer yoktur. Erdoğan sopalı seçimlerin galibidir. Anayasa'ya aykırı şekilde aday olduğu, yine kendi çıkarına uygun şekilde düzenlediği ve Anayasa'ya aykırı olarak yürürlüğe soktuğu seçim yasasıyla, kendi güdümündeki YSK'nın yönetiminde, AKP milletvekili adayları olan içişleri bakanının emrindeki silahlı güçlerin gözetiminde girdiği seçimlerde, ancak ikinci turda kazanabilmiştir. Tüm devlet olanaklarını kullanan, yargıyı kullanarak karşısına çıkacak adayın belirlenmesinde bile etkili olan, İmamoğlu'nu siyaset yasağı tehdidiyle, meclisin üçüncü partisi HDP'yi kapatma tehdidiyle manevra yeteneğinden yoksun bırakan, seçim sürecinin propaganda, oylama, sayım gibi her aşamasında her türlü baskıyı kullanan Erdoğan'ın partisi AKP'nin büyük oy kaybı yaşadığı unutulmamalıdır.

Seçimlerde Erdoğan'ın zafer kazandığına ilişkin yazılanlar yağcılıktan başka bir şey değildir. Erdoğan'ın zafer kazandığı falan yoktur. Ülke yarı yarıya bölünmüş bir görüntü vermekte, Erdoğan her defasında şu ya da bu yöntemle burun farkıyla sandıktan kazanarak çıkmaktadır. İş Erdoğan'ın bu burun farkı ile seçimi kazanmasının nedenine gelince, cevap berraktır: Bu bir "sopalı seçim"dır. Seçimin simgesi, Erzurum'da İmamoğlu mitinginde başı taşla yarıldığı için kanayan yavrudur.

Sopalı seçimin yanı sıra Erdoğan'ın galibiyetinde en önemli faktör Kılıçdaroğlu'nun ve onun arkasına dizilen politika, program ve ilkedden yoksun partilerin sefaletidir. Erdoğan'ın Anayasa'ya aykırı adaylığının sineye çekilmesiyle başlayan teslimiyetin seçmen listelerindeki şaibelere ve mükerrer oy kullanılmasına karşı alabildiğine pasif bir tutumla sonuçlanmasıdır. Yasadışı dayatmalara karşı "hodri meydan!" diye yüksek perdeden çıkışlar yapan Millet İttifakı pratikte ne sandıklara sahip çıkmış ne de mükerrer oyu engelleyebilecek parmak boyası gibi önlemleri uygulatabilmiş, sonunda meydanı büsbütün istibdad cephesine terk etmiştir.

Erdoğan'la şovenizmde, siyasal İslamcılıkta, emperyalizme ve sermayeye hizmette yarışan muhalefet

İktidarın "terörist" temalı demagojik söylemi, muhalefetin "terörist sensin" diyen aynı derecede demagojik cevabına galebe çalmıştır. Erdoğan'ın yanına aldığı faşistler ve siyasal İslamcılar, Kılıçdaroğlu'nun yanındakilere üstün gelmiştir. 14 Mayıs'tan önce yayımlanan son anketlerde Kılıçdaroğlu önde çıkınca borsa coşmuştur ama yerli ve yabancı tekelci sermaye yine tek ata oynamamış, 15 Mayıs'tan itibaren, Erdoğan'ın tekrar seçilmesini piyasa tabiriyle satın almaya başlamıştır. Erdoğan'a balkon konuşmasında "Uluslararası itibara sahip finans yönetimi" lafını söylemiştir. Batı emperyalizmi, Millet İttifakı'nın Amerikan muhalefetine geniş bir destek vermişse de NATO'nun, ABD ve İngiliz emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Erdoğan'a açtığı krediyi derhal uzatmıştır. İngiltere'nin Erdoğan'ı ilk kutlayanlardan olması, ABD Başkanı Biden'ın Erdoğan'la birlikte çalışmayı dört gözle beklediğini açıklaması boşuna değildir. Erdoğan, karşısında emekçi halkın ezici çoğunluğuna hitap edebilen sermaye ve emperyalizm karşıtı bir siyasi odağın yokluğunda, sermaye ve emperyalizm yanlısı politikalarını rahatlıkla muhalefetin NATO'culuğu ve TUSİAD'çılığının arkasında kamufle edebilmiş ve kazanmıştır.

Nihayet, Erdoğan'ın Kılıçdaroğlu'ndan daha fazla oy almasında düşüşe geçmiş olan kitle desteğine yama için yanına aldığı Yeniden Refah gibi bir partinin rolünü küçümsemek gerekir: Erdoğan Kılıçdaroğlu'ndan dört puan fazla oy almıştır. Bunun 3 puanı Yeniden Refah'tan gelmektedir. Bu partinin İslamcılığın tarihi önderi Erbakan'ın mirasına sahip çıkar görünmesine rağmen ondan ne kadar daha gerici olduğu göz önüne alınırsa Erdoğan'ın galibiyetinin (hele Hüda Par da göz önüne alınır) daha da büyük bir gericileşmeye tekabül ettiği anlaşılır. Bu gelişmeye Kılıçdaroğlu'nun, Davutoğlu, Babacan ve Karamollaoğlu'nu baş tacı ederek siyasal İslamcı akımı siyasetin merkezine taşınması zemin hazırlamış ve bu politikası da siyasal İslam alanının asıl sahibi konumundaki Erdoğan'a bu alanı konsolide etmesinde katkı sunmuştur.

Biz ne yüzde 48'iz ne de yüzde 52! Biz yüzde 99'uz!

Türkiye'nin yüzde 52'ye 48 oranında bölündüğüne dair yapılan değerlendirmeler yanlıştır ve yanıltıcıdır. Gerçekte bölünme toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi, yoksul ve ezilen halkla sömürücü azınlık arasındadır. Bu gerçeği iskalama, gelecek için "toplumun yarısı değişim istedi" demek, düzen siyasetine teslim olmak demektir. Hayır, değişim isteği çok daha yüksektir. Ekmek ve hürriyetten yana bir değişimde çıkarı olanlar toplumun çok daha büyük bir kesimidir. Türkiye'nin geleceğini belirleyecek denklem yüzde 52'ye 48 değil, sömürücü yüzde 1'e karşı emekçi ve yoksul yüzde 99'dur. Yüzde 99'u oluşturan kitleleri birleştirebilecek tek siyaset ise sınıf siyasetidir. Sınıf siyaseti burjuva siyasetinin liderlerine ve partilerine karşı uzlaşmaz bir tutumu gerektirirken, bu partilerin seçmeni karşı uzlaşmaz bir tutumu gerektirirken, bu partilerin seçmeni karşı emekçi, yoksul insanları ikna etmek ve kazanmak için sabır ve sebatla çalışmaktan başka yol yoktur.

Hürriyet için samimi ve coşkulu bir şekilde Kılıçdaroğlu'na destek verenlerin içinde ciddi bir kesim, sırf Erdoğan'ı sandıkta yenmek gayesiyle Millet İttifakı'na üşüşmüş, düzen partilerine karşı alabildiğine hoşgörülü yaklaşırken Cumhuriyet İttifakı'nın yine çoğunluğunu işçi ve emekçilerin oluşturduğu seçmen kitlelerini hor görerek büyük bir hataya düşmüştür. Deprem bölgesinde Erdoğan'a fazla oy çıktığı için depremzedelere yapılan hakaretler bu yanlış tutumun en uç ve yozlaşmış ifadesi olmuştur. Sosyalistler bu yanlışla düşmeyecek ve geniş kitleleri de bu yanlıştan uzak tutacak yegâne güçtür. Ancak sosyalistlerin çoğunluğu da sınıf politikasından koparak halkı doğru bir çizgiye ikna etmek yerine kendisi savrulmuştur.

Burjuvazinin Millet İttifakı'na yedeklenen sosyalist hareketin iflası

Sosyalist hareket bu süreçte çok kötü bir sınav vermiştir. Demokrasi için burjuvaziye öncü rol verme ve destek sunmaya dayanan burjuva kuyrukçuluğu sosyalistlerin hâkim yönü olmuştur. Bu doğrultuda "Tek adam rejimine son vermek" gerekçesiyle Kılıçdaroğlu'na açık çek veren sosyalist parti ve örgütler siyaseten en baştan iflas bayrağını çekmiştir. Bir kez Kılıçdaroğlu'na açık çek verdikten sonra sosyalist fikirler ve politikalar savunmak çelişkili hale gelmiştir. Zira mevcut sistemde Cumhurbaşkanı yürütmenin başı ve hükümetin kurucusu olarak seçilmektedir. Yani Cumhurbaşkanı adayına verilen oy, o adayın programına da güven oyu vermek anlamına gelmektedir. Millet İttifakı'nın NATO'yu demokrasinin güvencesi olarak nitelendirecek, kıdem tazminatına göz dikecek, TUSİAD'ın kemer sıkma dayatan faiz, para ve maliye politikalarını savunacak kadar açığa hatta azgınca emperyalizm ve sermaye yanlısı olan programına sosyalistlerin çoğunluğu güven oyu vermiştir. Bu politikanın bir parçası olarak aynı sosyalistler tüm seçim dönemi boyunca işçi sınıfının geçiş taleplerini içeren bir programın gerçekçi olmadığını, sosyalizmin bir çözüm olmadığını vazedmişlerdir. Sınıf düşmanının sosyalizm aleyhindeki hiçbir propaganda faaliyetini sosyalistlerin bu aymazca teslimiyeti kadar etkili olamazdı.

Apolitik suskunluk ve koşulsuz destek

Millet İttifakı'na açık çek ve güven oyu verdikten sonra bazı eleştirel cümleler sarf etmenin, Millet İttifakı'nın kapsayamadığı kesimleri kapsama iddiasında bulunmanın da hiçbir kıymeti yoktur. Zira Kılıçdaroğlu ne yaparsa yapsın ne adım atarsa atsın sosyalistlerin desteğinin süreceğini bilerek hareket etmiştir. Kürt hareketi de benzer bir tutum sergilemiştir. Bu güya "sorumlu" tutum, en büyük sorumsuzluk örneğidir. Birinci turda meclisin CHP'nin taşıdığı siyasal İslamcı ve faşistlerin de eklendiği aşırı sağ bir yapı kazanmasına yol açmıştır. Kılıçdaroğlu daha da ileri gitmiş, sosyalist soldan ve Kürt hareketinden aldığı açık çekle işi, bilhassa ikinci turda seçim propagandasını göçmen ve Kürt düşmanı faşist bir kampanyaya dönüştürmeye kadar varmıştır. Sosyalistlerin ve Kürt hareketinin Kılıçdaroğlu'na oy kaybettirmemek uğruna izlediği apolitik suskunluk ve koşulsuz destek politikası, karşıtına dönüşerek özellikle Kürtler nezdinde oy kaybına yol açmıştır. Yani "tek adam rejiminden kurtulmak" için sosyalizmden vazgeçenler sonunda istemeden de olsa karşı oldukları rejimin en çok işine gelen şekilde davranmıştır.

Gelecekte istikrar yok krizler var! Ekonomide yaklaşan çöküntü her alana damga vuracak!

Seçimlerden doğru dersler çıkararak bizleri bekleyen mücadelelere hazırlanmak zorundayız. Erdoğan'ın galibiyeti ne rejime ne de sermaye düzenine istikrar getirebilir. Seçim ekonomisi ekonomiyi finansal bir çöküş olmadan 28 Mayıs'a taşıyışsa da ardından büyük bir fatura bırakmıştır. Devasa bir dış borç batağı, dizginlenemeyen enflasyon, giderek büyüyen cari açık ve bütçe açığı, Merkez Bankası net rezervlerinin eksiye düştüğü bir ortamda ekonomiyi sürekli ve büyük miktarlarda dış finansmana bağımlı kılmış durumdadır. Delik körfezin depoladığı paralarla, Rusya'nın ertelediği doğalgaz borçlarıyla kapatılamayacak kadar büyüktür. Erdoğan er ya da geç dış finansman ihtiyacı için Londra'nın, Frankfurt'un, New York'un kapısına gidecektir. Tüm bunlar istibdadın derinleşen krizini ekonomik alanda işçi sınıfına fatura ederek dış siyasette ise emperyalizmin taşeronlu-

ğuna so

Vatan meht devan

Bic gelişid bir yar hazırla de Çin seninin politik dolara bine te Irak'ta sürdürü na alan Erdoğan hazırla

İsti tirken o gizlem mezhep konuşu turması sı Ergü işçi sim gösterr şist gö ve emp

"Tek a

Mi rejimin ni "tek taleple görece resmî s Kılıçda alır alm

oyunarak aşmaya yönelmesi anlamına gelecektir.

Emperyalizm, millet edebiyatıyla emekçi halkı soymaya, emperyalizmle emperyalizme hizmet etmeye niyetli!

Emperyalizm'in dört gözle beklediği Erdoğan'ın dolar için kapısına kilit vurdu. NATO'nun Ukrayna'da Rusya'ya karşı dünyanın dört bir yanında topladığı paralı askerleriyle ve Nazi taşeronlarıyla yaptığı saldırı, Amerikan-İngiliz-Japon emperyalist ekseninin hedef alan abluka, İran'a karşı İsrail-Azerbaycan eksenine giderek somutlaşması Erdoğan'ın güttüğü sözde denge politikasının maskesini er ya da geç düşürecektir. Ekonomiyi emperyalizmle mahkûm eden Erdoğan er ya da geç doların gerçek sahiplişim olacaktır. Bu sayede Biden F-16'ları vermek, Kuzey Kore'ye karşı Barzani ile Erdoğan eksenini desteklemeyi emek, Suriye'de PYD'ye karşı yeni gösteri hareketlerini başlatmak ve görünürdeki bazı başka tavizler karşılığında NATO'nun en tehlikeli cephelerine asker yazmaya niyetlidir.

Emperyalizm cephesi ekonomik krizin faturasını işçi sınıfına ödediği emperyalizme en kritik hizmetleri sunarken de suçunu emekçi ve kitleleri kandırmak için her türlü milliyetçi, şoven, emperyalist demagojiyi devreye sokacaktır. Erdoğan'ın balkon konuşmasında kitleye Selahattin Demirtaş'a idam sloganları atarak bir işaretler. Türk-İş başkanı işçi sınıfı haini, sendika ağasının Atalay'ın "vatan olmazsa sendika da olmaz" söylemi, emperyalizme ödenecek faturalara hangi kılıfın geçirileceğini bize göstermektedir. Yine sırf Erdoğan'ı yenmek için yol verilen emperyalizm düşmanlığı, yarın işçi sınıfının öfkelerini emperyalizme emperyalizmden uzaklaştırmak için devreye sokulacaktır.

Emperyalizm'in yıkıcı değil "yapıcı muhalefeti"

Millet İttifakı'na sarılanlar çok kısa zamanda, "tek adam emperyalizmi son vermek" için destekledikleri bu ittifakın liderlerini "tek adam" Erdoğan'a emperyalizmin ve büyük sermayenin emperyalizminin gereğini yapması için "yapıcı muhalefet" yaparken emperyalizmdir. Meral Akşener ve Ali Babacan seçim gecesi daha emperyalizm sonuçları dahi netleşmeden hemen pozisyonlarını almıştır. Erdoğan'ın, eğer başarabilirse CHP içinde koltuğunu sağlaması emperyalizm arkalarından gelecektir. Bu kimilerini halen şaşırtabi-

li ama artık tüm olan bitenden sonra şaşırtmamalıdır. Uzun süre Abdullah Gül'ü aday olarak muhalefete pazarlamak için çalışan Kılıçdaroğlu, Altılı Masa'dan kendisini aday olarak çıkartırken siyasal İslamcı Gelecek, Deva, Saadet üçlüsüne Gül'ün hayal dahi edemeyeceği milletvekili sayılarını sağlamıştır. Pek çokları ondan parlamenter sisteme geçiş umarken halihazırda cumhuriyet tarihinin en gerici parlamentolarından birinin oluşmasına ön ayak olmuştur. AKP'ye ve Erdoğan'a yönelik "yapıcı muhalefet" pozisyonuna geçmesi, yeni "Anayasa'ya aykırı ama evet" vakaları yaratması an meselesidir. Yeter ki emperyalizmin ve sermayenin çıkarları bunu gerektirsin.

Tek yol sınıf siyaseti

Yani düzen siyaseti bir sonraki yerel seçimlere giderken farklı bir tablo sunmayacaktır. Taraflar muhtemel yeni ittifak bileşenleriyle ama siyaseti sınıf çelişkilerinden kaçırarak, emperyalizmi gündem dışı bırakacaktır. Emekçi halk kimlik temelli, mezhepçi, ırkçı kışkırtmalarla bölünecektir. Emperyalizmden, sermayeden, devletten bağımsız bir işçi sınıfı siyasetine, şovenizme, ırkçılığa ve mezhepçiliğe karşı halkların kardeşliğinin tavizsiz savunulmasına ihtiyaç yine emekçi ve su kadar hayatı olacaktır. Düzen siyasetinden ne kadar çok ilerici güç ne kadar çabuk koparsa sınıf siyasetini belirleyici hale getirmek o kadar mümkün olacaktır. Devrimci İşçi Partisi bu doğrultuda tüm sosyalistleri, işçi sınıfının öncülerini, hürriyet kavgasına gönül ve emek veren insanları emperyalizme, sermayeye ve istibdada karşı birlikte mücadele etmeye çağırılmaktadır.

Sayırsız sosyalist eğilimli insan, yüreği emekçilerin yanında atan yüz binler, bu seçimde solun izlediği politika dolayısıyla burjuvazinin temsilcilerinden birinin peşine takılmış oldu. Devrimci İşçi Partisi'nin söylediği doğrular onlara zaman zaman gerçeklerden uzak göründü. Bunda elbette Erdoğan'ın 21 yıllık yönetiminin ve istibdad rejiminin yarattığı bunalmanın, bu kâbustan kolay yoldan kurtulma derdine düşmenin etkisi de vardı. Kolay yoldan kurtuluş yoktur! Bizim çağrımız açıktır: On binlerce sosyalisti, yüz binlerce yüreği emekçilerle atan insanı burjuvazinin politik manevralarının dehlizlerinden kurtulup ışığa çıkmaya, fabrikalarda, tersanelerde, her sektörde bizimle birlikte işçilerle buluşmaya davet ediyoruz. Mücadeleye davet ediyoruz. Bu bir kavransın, gerisini anlatmak da bizim görevimizdir!

Sungur Savran

Zihni Sinir projesi kazandı!

Genç kuşak ne kadar tanıyor, bilmiyorum. Bizim kuşaktan, beş parmağında beş marifet bir karikatürist, İrfan Sayar, 1970'li yılların kıpır kıpır Türkiye'sinin zor ama dipdiri ortamında Zihni Sinir adını verdiği bir "Porof'un "proce"lerini, yani bilimsel buluşlarını, teknolojik uygulamalarını çizdi. Karikatüristin başarısı biraz da karakterlerinin, mizahının halkın günlük kültürünün, sohbetlerinin içine ne kadar sızdığıyla ölçülür. O dönemin Türkiye halkı eğitimi daha düşük ama zekâsı daha uyanık mıydı neydi, karikatürü baş tacı eder ve kanlı cinayetlerle bezeli örtülü iç savaş ortamına rağmen kendine gülmeyi çok iyi bilirdi. Zihni Sinir, hepimizin hayatının bir parçası olmuştur ve bu 12 Eylül'e rağmen onlarca yıl devam etmiştir.

21. yüzyılın en başarılı Zihni Sinir prosesine ödül verilecek olsa, jüri muhtemelen madalyayı Porof Kemal Kılıçdaroğlu'na verirdi. Ne müthiş bir proje idi Altılı Masa ve Millet İttifakı! Siz 2017-2018 döneminden başlayıp, Türkiye'nin en büyük muhalefet partisinden bütün emeğini bu muazzam ittifakı kurmaya harcadınız. Bir milyonun üzerinde üyesi olan partiyi, halkın arasında yıllarca propagandaya koşmak, yeni üyeler kazanmak, AKP'nin politikalarının dinî kisve altında nasıl maddî dünyevi çıkarlara hizmet ettiğini anlatmak gibi zor işlere sokmaya ne gerek var? Zihni Sinir 21 yıllık AKP iktidarını ve Erdoğan'ın istibdadını yerle bir edecek formülü buldu ve uyguladı. Projenin adı "hasmını, ona en çok benzeyen ittifakla yenme süreci" idi. Özelliklerinin hepsini yazamayacağımız, bazıları şöyleydi:

- Cumhuriyet İttifakı'nın istibdadı ve gericiliği neye dayanıyor? İslam dinini istismar eden bir parti ile ırkçı-faşist bir partinin işbirliğine değil mi? O zaman onu yenilgiye uğratmak için açık arttırmaya gitmeli. Zihni Sinir o faşist partiden kopan bir partiyi meclise sokmak için halkın CHP'nin ideolojik ve politik doğrultusuna verdiği oylarla seçilen CHP milletvekillerini faşist bir partiye aktararak onu ayağa kaldırdı.

- Cumhuriyet'in faşizmine faşizmle karşılık verilmişti. Güzel. Ama din sömürücülüğü? Atatürk'ün partisi olmakla övünen CHP o rolü kendisi üstlenecek değildi herhalde. Zihni Sinir fırsatları değerlendirir. Tam o sırada AKP'den kopan biri Suriye katili, öteki Londra ve New York borsalarının Türkiye'deki simsarı iki karanlık şahıs (adları Davutoğlu ve Babacan) yeni partiler kurmuşlardı. Kör tek göz istemiş Allah iki vermiş! Zihni Sinir bunların üzerine atladı. Bir de bu cepheyi Erbakan'ın partisinden son üyesi olan Madımak katliamı dönemi Sivas Belediye Başkanı Temel Karamollaoğlu ile tahkim etti. İşte güçlü cephe: "Cumhuriyet'te köktendinci parti sadece bir tane, ben de üç" diye seviniyordu Porof'umuz.

- Bunlar yetmezdi. Sinir hoca gösteri yapmak için tesettürü yassallaştırmak istedi. Bu sefer el yükselten Erdoğan oldu. "Madem istiyorsun anayasallaştıralım" dedi. Tesettür anayasa hükmü oluyordu. Arada da "aileyi koruyucu" nefret hükümleri yer alacaktı. Zihni beyefendiyi kendi prosesinden deprem acısı kurtardı.

- Faşistlere karşı da el yükseltmek gerekiyordu. Sinan Ateş'in cinayetini öne sürerek Zihni hocamızı çoktan beri eliyle yapmaya alıştığı bozkurt işaretini yapmaya devam etmekle yetinmedi, "CHP'nin ülkücüleri"nden söz etmeye başladı.

Daha anlatılacak çok şey var ama yerimiz sınırlı. Önemli olan, prosesin ne sonuç elde ettiği. Berrak yazalım ki Porof Zihni Sinir de anlansın:

(1) CHP'nin %25 + İyi Parti'nin %10 + HDP'nin %10'unu toplayın. Zihni Bey kendisi birinci turda bu kadar oy aldı. Altılı Masa'nın ortaklarından ne geldi, Allah bilir. İkinci turda oyu biraz arttı. O da faşist Zafer Partisi'ne Kürtlerin yaşadığı bölgede seçilen belediye başkanlarının terörist sayılacağına söz verdiği için geldi. Haliyle oy yetmedi. Erdoğan yine seçildi.

(2) İyi Parti dışındaki partilerden kendisine ihmal edilebilir oranda oy geldi ama CHP'den onlara 40'a yakın milletvekili gitti. CHP bu proce sayesinde mecliste çok daha zayıf temsil ediliyor. Sinir hocamız İyi Parti'ye ödünç milletvekili vermişti. Şimdi ötekilere hediye paketinde milletvekili verdi.

(3) Bu muhteşem proce sayesinde mecliste din tüccarı ve faşist ve faşist kökenli partilerin milletvekili sayısı 400'ün üzerine çıktı. Böylece, bu partiler artık Anayasa'yı halka gitmeden de değiştirebilecekler!

(4) Zihni Sinir problemin kendisi olduğunu sezmiş olacak ki emekliye ayrılmayı da prosesin parçası yapmış. Prosesin en şaşmaz yönü şuydu: Millet İttifakı kazanırsa Ekrem İmamoğlu Cumhurbaşkanı yardımcısı oluyordu, kaybederse Ekrem İmamoğlu CHP Genel Başkanı oluyordu.

"Kazan-kazan" dedikleri bu olsa gerek!

Apolitik suskunluk ve açık çek politikası izleyen sosyalistlerin hezimet

Cumhur ve Millet İttifakları'nın ana kutuplarını oluşturduğu 2023 seçimlerinde sosyalistlerin önemli bir kısmı Emek ve Özgürlük İttifakı ile Sosyalist Güç Birliği (SGB) İttifakı çatısı altında yer aldılar. Seçim sonuçlarından, alınan oy oranlarından bağımsız olarak değerlendirilmesi gereken ve esas önemli olan konu bu ittifakların Cumhuriyet ve Millet İttifakları'ndan bağımsız üçüncü birer siyasal odak işlevi görmemiş olmasıdır. Kılıçdaroğlu'na verdikleri destek ile iki buçukuncu ittifak olarak Millet İttifakı'na yedeklendiler. Bu ittifaklar içinde farklı tutumlar elbette ki oldu. Devrimci İşçi Partisi olarak NATO'ya ve emperyalizme karşı eylem birlikteliği içinde olduğumuz Türkiye Komünist Hareketi, Kılıçdaroğlu'na oy çağrısı yapmayarak SGB içinde ayrıksı bir tutum aldı. SGB içinde Devrim Hareketi bağımsız bir Cumhurbaşkanı adayı için çalışma başlattı. Ancak daha sonra Kılıçdaroğlu'nun adını vermeden de olsa Erdoğan'a karşı ona oy çağrısında bulunmuş oldular. Emek ve Özgürlük İttifakı'nda ise Ezilenlerin Sosyalist Partisi'nin Kılıçdaroğlu'na destek politikasına karşı çıktığını ve üçüncü cephe çağrısı yaptığını belirtmeliyiz. Halkevleri de bu süreçte Kılıçdaroğlu'na açık destek çağrısı yapmaktan imtina edenler arasında yer aldı. Bununla birlikte burjuvaziye destek politikasını her iki turda da kesin olarak reddeden, Erdoğan'a da Kılıçdaroğlu'na da diğer düzen siyaseti adaylarına da açıkça ve hiçbir turda oy yok diyen tek parti, SGB'de de Emek ve Özgürlük İttifakı'nda da yer almayan Devrimci İşçi Partisi oldu.

Bağımsız bir sosyalist odak ve cumhurbaşkanı adayı ihtiyacı

Devrimci İşçi Partisi bu süreçte bağımsız bir sosyalist odak inşası için ve bu odağın bağımsız cumhurbaşkanı adayı göstermesi için çağrılarda bulundu. Sosyalist örgüt ve partilerle bu doğrultuda görüşmeler yaptı. Ancak bu çağrılar karşılık bulmadı. Devrimci İşçi Partisi bu durum karşısında kendisi bir aday çıkarma girişiminde de bulunmadı. Zira bağımsız sosyalist bir odağın temsilcisi olarak öne çıkacak ve işçi sınıfı-

na dayanan alternatif oluşturması hedeflenen bu girişimin altından tek bir partinin, ne DİP'in ne de başka bir sosyalist partinin de tek başına kalkması mümkündür. Bu, ortak bir çabanın ürünü olabilirdi. Aksi ülke politikasına müdahale eden bir hamle değil, bir partinin propaganda faaliyetinden ibaret kalacaktı. Bu da elbette anlamsız değildir. Ancak propaganda faaliyetini sosyalist bir siyasal odağın yerine ikame etmek söz konusu olamaz. Dolayısıyla DİP bu süreçte propaganda ve örgütlenme faaliyetlerini seçim çalışması biçiminde yaymak yerine fabrikalara odaklanarak sürdürmeyi tercih etti ve tek başına bir cumhurbaşkanı adayı çıkarma girişiminde bulunmadı.

DİP neden protesto oyu kullandı?

Bu elverişsiz koşullar altında partimiz işçi sınıfını burjuvaziden ve düzen siyasetinden koparmak, öncü işçileri sınıf siyaseti doğrultusunda eğitmek ve bilinçlendirmek, istibdada karşı mücadelelenin sermaye ve emperyalizmin çıkarlarına bağlı bir başka düzen siyaseti odağını desteklemekle örtüşmediğini göstermek üzere çalıştı. DİP, Cumhurbaşkanlığı pusulasına çarpı atarak protesto oyu kullanma çağrısı yaptı. Pek çokları bu tutumu Erdoğan'ın işine yarayacak bir politika olarak gördü. Erdoğan gitsin diye oylar Kılıçdaroğlu'na verilmeliydi. Bu yorum yanlıştır. Çünkü sosyalistler CHP'nin de Kılıçdaroğlu'nun da seçmeni değildir. Sosyalistlerin bunlara oy vermemesi otomatik olarak Erdoğan'ın işine yaramaz. Çünkü bu tutum Kılıçdaroğlu'na olduğu kadar Erdoğan'a da oy vermeme çağrısıdır. **DİP'e yapılan eleştirinin altında örtük olarak, sosyalistlerin Erdoğan'a oy veren seçmenlere seslenmeyeceği varsayımı yatmaktadır.** Bu, sosyalizmi bir kimliğe indirgeyen ve bu kimliği de CHP'nin etrafında konumlandırılan bir anlayıştır ve son derece yanlıştır.

Sosyalizm kimliği değil, sınıfı esas alır. İşçi sınıfına seslenir. İşçi sınıfına güvenir ve işçi sınıfından güç alır. Bu anlamda örneğin DİP, fabrikalarda emekçi mahallelerinde CHP'liler kadar ve hatta pek çok yerde daha fazla AKP'li MHP'li seçmen olan işçilere seslenmektedir. Bu açıdan

bakıldığında Kılıçdaroğlu'na açık çek veren ve Millet İttifakı'nın programına güvenen oyu veren sosyalistler işçi sınıfına ulaşması gereken bağımsız sesi kısarak esas Erdoğan'a yarayan tutumu almışlardır.

Emek ve Özgürlük İttifakı'nın apolitik suskunluğu ve açık çeki

Emek ve Özgürlük İttifakı'nın ana doğrultusunu belirleyen, HDP'nin Millet İttifakı'na ve Kılıçdaroğlu'na destek kararı alması olmuştur. HDP'nin sosyalist solla geliştirdiği ilişki biçimi öteden beri ittifak değil iltihak dayatma olmuştur. Bu dönemde de HDP kapatma tehdidi altında Yeşiller ve Sol çatısı altında seçime girmiş ama bu biçimsel bir zorunluluk olarak kalmamış, "Yeşil ve Sol" liberalizm bir ruh olarak ittifaka hâkim olmuştur. Bir dizi sosyalist milletvekili adayı, ittifak değil iltihak ilişkisinin neticesinde Cengiz Çandar ve Hasan Cemal gibi sabık yetmez ama evetçi, emperyalist uşağı sağ liberallerle aynı listelerde olma zilletini yaşamışlardır. HDP'nin Kılıçdaroğlu ve Millet İttifakı'na desteği zamanla bir açık çek niteliğine bürünmüş ve ikinci tura giderken Kılıçdaroğlu bu açık çeki alarak faşist Ümit Özdağ'la HDP'li belediyelere kayıym atanmasını dahi içeren, göçmen ve Kürt düşmanı ruha sahip bir protokol imzalamıştır. Kayıymaların mahkeme kararına bağlanmasının bir güvence olarak görülmesi kendi İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı mahkeme kararıyla siyasi yasaklı konumuna düşürülme tehdidi altında olan CHP için gülünçtür. Bu protokole apolitik bir suskunlukla ortak olan Emek ve Özgürlük İttifakı bileşenlerinin tutumu ise utanç vericidir.

Emek ve Özgürlük İttifakı bileşeni Türkiye İşçi Partisi sürecin en başında Millet İttifakı'na açık çek sunmuştur. Yeter ki Ekmeleddin olmasın demekle yetinmiştir. Ve bu politikayı da savunmuştur. Ekmeleddin olmamıştır ama başka her şey olmuştur. TİP CHP'nin ve Kılıçdaroğlu'nun tüm gerici politikalarına karşı suskun kalmasının yanı sıra tüm süreç boyunca sermaye ve emperyalizm karşıtı bir tutum almaktan imtina etmiştir. Seçim sürecinin başlangıç aşamasında mecliste Finlandiya'nın NATO'ya alınması için yapılan oylamaya katılmayarak utanç verici bir pozisyon almış, sonrasında da ne seçim çalışmalarında ne 1 Mayıs'ta ne propaganda konuşmalarında anti-emperyalist bir tutum almıştır. Sermayenin Millet İttifakı'nı destekleyen TÜSİAD kanadına karşı suskunluk, bazı illerde sanayi odalarına ziyaretler, düzen siyasetine adapte oluşu perçinlemiştir. Örneğin "yargılanacaksınız" söyleminin muhatabı

hiçbir aşamada Türkiye tarihinin en büyük vurgununa imza atarak ülkenin en büyük sanayi kuruluşu Tüpraş'a "çöken" Koç Holding olmamıştır.

Birinci tura giderken TİP'in seçime ayrı girmesi YSP'ye milletvekili kaybettireceği iddiası ile tartışma konusu olmuştur. Kılıçdaroğlu'na oy verme çağrısı yaparken kitleleri basit aritmetik hesabıyla ikna etmeye çalışan TİP, kendi listelerini savunurken karmaşık matematik hesaplarına girişerek gülünç duruma düşmüştür. HDP tarafından TİP'in ayrı girme kararının sürekli eleştiriye tabi tutulması ve yine bu eleştirinin matematiksel hesaplara dayandırılması, iltihak anlayışının bir tezahürü olarak karşımıza çıkmıştır. TİP ve YSP'nin birbirine milletvekili kaybettirip kaybettirmedikleri tartışmaları bir sonuca bağlanmadan sönümlenmişse de Millet İttifakı'na yedeklenen siyasal çizginin sonucunda faşistlerle ve siyasal İslamcılarla dolu bir meclis aritmetiğinin oluşmasına dair bu saflarda aynı hararetle bir kaygı ya da tartışma gözlemlenmemiştir.

CHP'ye yönelik eleştirilere Sol Parti göğüs gerdi

Sol Parti Millet İttifakı'na politik desteğin ve açık çek vermenin Sosyalist Güç Birliği içindeki en ileri temsilcisi olmuştur. Temsilcileri Kılıçdaroğlu'nun NATO'culuğunu ehveni şer olarak savunmuş, makroekonomik dengeler adı altında TÜSİAD'cı kemer sıkma programına güven oyu sunan açıklamalarla yapmıştır. Televizyonlarda Sol Parti temsilcileri CHP'ye ve Kılıçdaroğlu'na yönelik, eleştirel olmak bir yana, ona yönelen eleştirilere göğüs germe motivasyonu hareket etmiştir. *Birgün* gazetesi CHP yayın organı gibi çalışmış, bir aşamada Kılıçdaroğlu'nun Özal'ı öven açıklamasını yorumsuz haberleştirerek, işi Türkiye tarihinin en büyük işçi düşmanlarından Özal'ın aklanmasına aracılık etmeye kadar vardırıbilmiştir.

TKP'nin çelişkilerle dolu politikası

Türkiye Komünist Partisi de bu süreçte Kılıçdaroğlu'na açık oy çağrısı yapan partilerden biri olmuştur. TKP'nin tutumu baştan aşağı çelişkilerle maluldür. Bir yandan Millet İttifakı'na karşı durduklarını söylemiş ama onun

adayına oy çağrısı yapmıştır. Sırf Erdoğan gitsin diye bunu yaptıklarını söylediler, Millet İttifakı'nın sermaye ve emperyalizm yanlı karakterini inkâr etmediler ama Cumhurbaşkanlığı seçiminde yürütmenin başının seçildiği yani adaya oy verenin onun programına da peşinen güven oyu verdiği gerçeğini gizlemiş oldular. Oysa TKP, Kılıçdaroğlu'na yönelik takındığı bu fazlasıyla esnek tutumu HDP'den ve Emek ve Özgürlük İttifakı'ndan esirgedi. Neden orada değilsiniz diye sorulduğunda TKP Genel Sekreteri PYD'nin ABD'yle işbirliğini gerekçe göstererek cevap veriyordu. Ancak aynı Kemal Okuyan ve TKP için Kılıçdaroğlu'nun NATO'yu demokrasinin bekçisi olarak nitelmesi herhangi bir sorun teşkil etmedi. Bu, sosyalist hareketin tarihinde sosyal-şovenizm olarak bilinen milliyetçi sapmanın tipik bir tezahürüdür. TKP bu tutumunun altını TRT propagandada konuşmasını Kürt milliyetçiliğini eleştirmeye hasrederek kalın şekilde çizmiştir. Bu tercihin Kürtlere seslenmek kaygısı gütmeyeceği, "biz bölücü değiliz" mesajı vermek için zorlama bir çaba olduğu apaçık görülmüştür.

Ya sosyalist odak ya zillet!

Biz bu güçleri asla düşman olarak görmüyoruz, potansiyel müttefiklerimiz olarak değerlendiriyoruz. Bu güçlerle bağımsız bir sosyalist odak inşa etmeyi ve işçi sınıfının siyasette ağırlık kazanması için birlikte mücadele etmeyi istiyoruz. Sınıf düşmanıyla işbirliği politikasından ve düzen siyasetinden kopma çağrısı yapıyoruz. Eleştirilerimiz sert olabilir. Ancak bu konuda hiçbir muhatabımız bize sitem edemez. Çünkü biz eleştiriyoruz. Birlikte mücadele etmek istiyoruz. Destekledikleri ve son süreçte birlikte yürüdükleri CHP ise sosyalistleri kendine payanda olarak görüyor. CHP sözcülerinin ve Kılıçdaroğlu'nun emperyalizme biat etmeleri, Özalları övmeleri, geçmişin faşistlerine methiyeler düzmeleri, bugünün faşistlerinin önüne kırmızı halılar sermeleri, bunların hepsi sosyalistlerin hiçleştirilmesidir, aşağılanmasındır. Bizim önerdiğimiz yol, bu kirli düzen siyasetinden kopmak, ayağa kalkmak, işçi sınıfının ve emekçi halkın sermayeye, emperyalizme ve istibdada karşı ihtiyaç duyduğu bağımsız odaklı hep birlikte inşa etmektir.

Milyonlarca oy da olsa ve meclise milletvekilleri de soksa düzen siyasetinden kopmayan sıfırlanmaya mahkumdur!

Emek ve Özgürlük İttifakı'nda yer alan TİP'in 940 bin oy almış olması, TİP ve YSP listelerinden sosyalist milletvekillerinin meclise girmesi, seçimler bağlamında kayda değer ve önemli sonuçlardır. Ancak bu sonuçları kolaylıkla Türkiye'de sosyalizmin ve sınıf mücadelesinin başarı hanesine yazamayız. Seçimde izlenen ve ne yazık ki artık bir strateji halini almaya başlamış olan taktikler bağlamında bakıldığında, solun seçimde yanlış bir yol tuttuğu çok açıktır.

TİP uzun zamandır ilk kez dikkati çeken bir performans göstermiştir ama bu, düzenin sol yamacında durmayı kabul eden, sermayenin ve emperyalizmin kırmızı çizgilerine basmamaya özen gösteren bir tür "iyi çocuklar" imgesiyle kazanıldığında sosyalizmin gelişmesine hizmet etmek bir yana, düzenin de önümüzdeki dönemin bütün sarsıntılarında yükselebilecek tepkileri masetmek için kullanacağı, hatta kullanmayı tercih bile edebileceği bir mecranın doğması anlamına gelebilir. Ayrıca TİP'in oylarının işçi sınıfının güçlü taburlarının değil daha ziyade modern küçük burjuvazinin ve eğitilmiş yarı-proleterlerin ağırlık taşıdığı bölgelerde (Kadıköy, Beşiktaş, Bakırköy vb.) dikkat çekici şekilde yoğunlaşması, partinin gelecekte gelişmesinin bu katmanların hâkimiyeti altına gireceğine işaret etmektedir. Bu gelişme TİP'in düzen içinde massedilmesi sürecini hızlandıracaktır. Dolayısıyla TİP'in burjuva parlamentarizmi sınırları içindeki başarısı sınıf mücadelesinde işçi sınıfı ve emekçi halkın siyasi bir kazanımı olarak değerlendirilemez.

Sosyalist Güç Birliği bir bütün olarak aldığı oy oranlarıyla sosyalist partilerin daha önceki

seçimlerde görülenlere benzer bir tablo ortaya çıkarmıştır. Düzen siyasetinin Cumhur ve Millet İttifakı etrafında kutuplaştığı ve kitlelere hâkim olduğu bir ortamda sosyalistlerin devrimci bir programla büyük oy oranlarına ulaşması zordur. Kitleler çıkarları bu tür bir devrimci programda da olsa devrimci bir yükselişin ya da sınıf mücadelesinde olağanüstü bir canlılığın olmadığı koşullarda düzen siyaseti içinde ehven-i şer aramaya pekâlâ yönelebilmektedir. Ancak SGB'deki esas sorun, sermaye düzeniyle ve emperyalizmle kökten hesaplaşan bir devrimci programla kitlelerin karşısına çıkamamasıdır. SGB bağımsız bir Cumhurbaşkanı adayını çıkarmayarak sosyalist bir odağı kitlelerin karşısına siyasi bir alternatif olarak çıkarma yönelişinden de en baştan vazgeçmiştir. CHP'nin sağa kayışından, siyasi İslam'la işbirliğine yönelmesinden dolayı doğan siyasi boşluğu laikliğin radikal savunusuyla doldurmayı strateji olarak benimseyen yaklaşım tam bir başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Öyle ki SGB, politikasının tüm ağırlık merkezini düzen içi ama radikal bir laiklik temasına oturtarak ikna ettiği kesimleri kendisine çekeceği yerde Millet İttifakı'na yönelmiştir. Denebilir ki SGB bileşenlerinin radikal laiklik propagandasına ikna olan kesimler, şu ya da bu şekilde laikliğin pratik bir güvencesi olarak gördükleri CHP ve İyi Parti'nin merkezinde olduğu ittifaka yönelmiştir.

HDP'nin çatısı altında girdiği Yeşil ve Sol Parti'nin oyları ciddi bir gerilemeye işaret etmektedir. Bu gerilemenin TİP'in ayrı girmesiyle açıklanamayacağı açıktır. YSP tek liste olarak girdiği bilhassa Kürt illerinin tamamında ve seçime girdiği tüm seçim bölgelerinde oy kaybetmiştir. Elbette ki HDP istibdadın kapatma tehdidi altında seçime YSP çatısı altında girmiş, kadroları seçim sürecinde tutuklanmış ve çalışmaları yoğun baskı altına alınmıştır. Ancak bu da açıklayıcı değildir. Kürt halkının çoğunluğunu oluşturan emekçi ve yoksul kesimlerden uzaklaşan, sömürgeci burjuvaziyle uzlaşmayı içeren bir radikal demokrasi yönelişi, sürekli bir yeni açılım süreci beklentisiyle Cengiz Çandar gibi düzenin sembol isimlerine yer açan siyasi hat başarısız olmuştur.

Levent Dölek

Nefes almak için

Sosyalistler için seçimler kapitalizmden sosyalizme geçiş taleplerinin ve işçi sınıfının devrimci çözümlerinin propagandası için bir fırsat olarak görülmelidir. Ancak son seçimlerde tam tersi bir durum gördük. Sosyalistlerin birçoğu Kılıçdaroğlu'nu desteklemelerine gerekçe olarak devrimin imkansızlığını, sosyalizmin gerçekçi bir alternatif olmadığını anlattı durdu. Seçim bitti sosyalistlerin devrim ve sosyalizm aleyhindeki propagandası bitmedi. Demirel'in 70'lerde meşhur olmuş "petrol vardı da biz mi içtik" sözünü anımsatırcasına "sosyalizm gelecekti de biz mi mani olduk" türünden ifadeler dört yan sardı.

Ne yalan söyleyeyim ben kapitalistinden liberaline, siyasi İslamcısından faşistine sosyalizmin ve devrimin mümkün olmadığına dair bu derece iman eden görmedim. Halbuki tam tersi doğru. Bankacılık ve finans dünyasında işletme riski, finansal risk, piyasa riski, likidite riski gibi kategorilerin içinde doğrudan büyük toplumsal çalkantıların, savaşların, devrimlerin tüm sistemi çöküntüye uğratması tehlikesine işaret eden "sistem riski" kavramı giderek öne çıkıyor. Dünya kapitalistleri her geçen gün daha fazla isyan sigortasını tartışıyor. Duvar yıkılmış, Sovyetler gitmiş, Çin kapitalistleşmiş, Kuzey Kore Allahlık, Küba kıvranyor ama yine de dünyanın kapitalistleri devrim ve sosyalizm korkusuyla titremeye devam ediyor. Bizim sosyalistler "bir oy Kemal'e" diyor! Sosyalizmden zaten çoktan vazgeçtiler. Bundan kastımız seçimlerle sosyalizmin geleceğine dair bir ham hayal değil tabii ki. Sosyalizmden vazgeçmek derken, sosyalizmin imkansızlığına iman etmek derken, sınıf mücadelesine olan güvensizlikten, işçi ve emekçi kitlelerin ne yapsak etsek de sosyalizme yönelmeyeceğine dair kesin kanaatten bahsediyorum.

Tabii kulağa daha akla yatkın gelen başka bir argüman daha var. Ona da değinmek lazım. Sosyalistler çoğunlukla faşizm gelmesin diye savundular Kemal için topladıkları oyları. Hani faşizm vardı zaten? Daha kaç defa gelecek bu faşizm? Sosyalist hareketin tarihinde faşizme karşı "halk cephesi", "işçi cephesi" tartışması önemlidir. Bu tartışmanın içeriğine uzun uzadıya girmeye gerek yok. Biz işçi cephesinden yanayız. Ama şimdiki mesele bu da değil ki! "Faşizme karşı faşistlerle cephe!" Meral Akşener'i faşistten saymadılar Ümit Özdağ geldi... Yüzde 50+1'i toplamak için sustular yol verdiler. Nasıl olsa Kemal solcu diye düşündüler. İki tur arasında solcu Kemal'in içinden çıkan faşisti gördük değil mi? Avrupa'nın değme faşistlerinin cesaret edemeyeceği kadar ırkçı-faşist bilbordlarla donattı dört bir yanı.

Erdoğan bir gitsin de sosyalizmi o zaman savunuruz dedi pek çokları. Çok mantıklı geliyor insanlara biliyorum. Bir sağduyu var bu söylemin altında. Baskının daha az olduğu bir ortam, kitlelerin zihninin şovenizmle, mezhepçilikle, dogmalarla daha az yıkanması fena mı olur? Olmaz elbette de gerçek hayat öyle değil işte... İnsanlar zihinleri dogmalarla dolu olduğu ya da iktidarın ideolojik hegemonyasının etkisinde olduğu için mücadele etmiyor değiller tam tersine mücadele etmedikleri için bu gerici ideolojilerin etkisi altında kalıyorlar.

Kanıtımız gerçek hayattır. Kapitalist sömürüye karşı işçiler her daim mücadeleler içinde oldu. İşgaller, grevler, direnişler OHAL döneminde de pandemide de eksik olmadı. Ve işçilerin bu mücadelelere atılmasına, hatta bu mücadelelerde istibdadın polisiyle jandarmasıyla göğüs göğüse dövüşmesine ne AKP'li ne de MHP'li olmaları engel oldu. Bu işçiler mücadeleye girdikçe aydınlandılar. Sosyalist fikirlerle tanıştılar. Mesela pek çokları Devrimci İşçi Partisi'ne de katıldılar. Önce aydınlanıp sonra mücadele etmediler. Mücadele ettiler ve öyle aydınlandılar, sınıf bilincine kavuştular ve etraflarına sınıf bilincinin ışığını yaymaya başladılar.

Bazılarına bu anlattığının hâlâ hayal gibi geldiğini biliyorum. Böyle bir şeyin olabileceğine akıl sır erdiremiyorlar. Ne diyeyim. Yemin mi edeyim! En iyisi şöyle söyleyeyim. Gelin bizimle takılın biraz. Fabrikalara, tersanelere, emekçi mahallelere gidelim apaçık gerçeği anlattığımızı göreceksiniz. Sınıf mücadelesi alanlarına gelseniz... Her kimlikten memlekette işçilerle emekçilerle sınıf mücadelesinde hemhal olsanız... İşçi sınıfının sosyalist ve devrimci fikirlere ne kadar açık olduğunu göreceksiniz. Haydi sınıfın saflarına! Nefes alırsınız nefes! Umut depolarsınız. Güç alırsınız. Kapitalistler boş yere korkuyorlar görürsünüz. Bir oy Kemal'e diye verdiğiniz emeklere acır, hürriyet için devrim için sosyalizm için güven ve umutla kolları sıvarsınız!

Asya

Hiroşima'da G7 zirvesine karşı eylemler: "G7 zirvesini ez! Japonya'daki ABD üsleri kapatılsın!"

Emperyalizmin ağır toplarının (ABD, Japonya, Kanada, Fransa, İtalya, Almanya ve Birleşik Krallık, bunlara ek olarak, 7'nin içinde sayılmayan Avrupa Birliği de G7 toplantılarında ayrı bir aktör olarak temsil ediliyor) oluşturduğu G7 grubunun zirvesi bu yıl 19-21 Mayıs tarihleri arasında Japonya'nın Hiroşima kentinde düzenlendi. Zirvenin ana konuları arasında Rusya'ya olan yaptırımların artırılmasına yönelik adımlar, İran, Rusya, Çin ve Kuzey Kore'ye nükleer silahsızlanma çağrıları ve Çin ile olan ekonomik ilişkiler yer aldı. Japonya - ABD - Güney Kore ilişkilerinin güçlendirilmesi de zirvenin başlıca konuları arasında.

Ukrayna lideri Volodimir Zelenskiy'nin de katıldığı G7 zir-

vesinde Rusya'ya karşı yaptırımların daha da arttırılacağına ve NATO desteği ile vekalet savaşını veren Ukrayna'ya askeri ve ekonomik desteğin sürdürüleceğine dair mutabakat sağlandı. G7 grubunun mimarı olan ABD adına açıklama yapan Joseph Biden diğer müttefik ülkelerle birlikte Ukraynalı pilotlara emperyalist ülkelerin temin edeceği F-16 uçaklarını kullanabilmeleri için eğitim vermeye başlayacakları taahhüdünde bulundu. Almanya Başbakanı Olaf Scholz ise Ukrayna'ya olan desteğin gerekli olduğu müddetçe sürdürüleceğini belirtti. Bunun anlamı, emperyalist cephenin, NATO liderliğinde Rusya'ya karşı sürdürdüğü saldırganlıkta ayak diretme kararı alması ve dünyayı Üçüncü Dünya

Savaşı'na sürüklenme yolunda bir adım daha atmasıdır.

G7 zirvesi başlamadan günler önce ise Japonlu çeşitli anti-emperyalist gruplar, Hiroşima Barış Parkı'nda büyük çaplı eylemler düzenlemeye başladı. Hiroşima Barış Parkı ABD'nin 1945'te Hiroşima'ya attığı atom bombasında hayatını kaybedenler için yapılmış bir anıt. Düzenlenen gösterilere "G7 zirvesini ez!", "Savaş temalı konferansa hayır!", "Japonya'daki ABD üsleri kapatılsın!", "G7 emperyalist zirvesine hayır!", "Nükleer savaşa hayır!", "ABD ve Japon liderlerinin diyaloglarına hayır!" gibi çeşitli anti-emperyalist sloganlar damgasını vurdu. Eylemlere ağırlıklı olarak üniversite öğrencileri ve Hiroşima

kurbanlarının yakınları katıldı. Dünyanın NATO tarafından nükleer savaşa sürüklendiği bir dönemde nükleer felaketi bilfiil yaşamış olan Japon halkının bu onurlu duruşu dünya halklarına önemli

bir mesaj veriyor. Bu onurlu mesajın bir NATO ülkesi olan Türkiye'deki yankısı, "NATO'dan çık, NATO'yu yık" şiarıyla anti-emperyalist mücadelenin yükseltilmesi olmalıdır.

Amerika

ABD'de öğretmen ve yazar grevleri

Kapitalizm, hayatın her alanından çalışan insanları açığa mahkûm etmeyi sürdürüyor. ABD'de eğitim düzeyi en yüksek olan toplum kesimlerinin bazıları proleterleşiyor ve işçi sınıfının mücadelesine katılıyor.

Kaliforniya'nın Oakland şehrinde yıl geçmiyor ki öğretmenler bir greve ya da büyük gösterilere imza atmasın. Bölgenin en düşük öğretmen ücretlerine sahip olan Oakland'da okullar her an kapatılma ve özelleştirilme riskiyle karşı karşıya. Kentin il millî eğitim müdürlüğü diyebileceğimiz kurum ise her yıl kaynak yetersizliğinden dem vuruyor, ancak hem bürokratların ücretlerine hem de yeni idari binalar gibi fuzuli kalemlere milyonlarca dolar ayırmakta beis

görmüyor. Bir yıldır sözleşmede uzlaşma sağlayamayan öğretmenler, 4 ile 12 Mayıs tarihleri arasında greve çıktılar. Sonuç pat oldu. Ücret zammı ve personel kapasitesinde küçük artışlar elde edildiysede, esmer halklardan öğrencilerin okuduğu yoksul okulların durumunu iyileştirmeye yönelik en önemli talepler ya terk edildi ya da kuşak çevrildi. Bu durumda hem grevin eğitim yılının sonuna gelmesi, hem de öğretmenler sendikası OEA'nın bürokratik tavrı etkili oldu.

Gerek ABD'nin gerek dünyanın gündemine daha çok oturan grev ise şüphesiz Hollywood stüdyosu senaristlerinin. 2 Mayıs'ta başlayan grev, gerek televizyondaki gerek dijital platformlardaki yapımları yavaşlattı. ABD'nin en

çok izlenen kimi canlı yayın programları şimdilik yayından kalktı. Yazarların talepleri, herhangi bir proleterin taleplerinden çok farklı değil. Dijital platformların sağladığı olanaklarla beraber yapımların sayısında ve hızında müthiş bir artış varken, yazarların aldığı ücret aynı oranda artmış değil. Bu da bir yazarın geçmişte aldığı ücret mukabilinde çok daha fazla çalışması anlamına geliyor. Dahası, stüdyolar yazarlar ücret artışı taleplerinde ısrar ederlerse senaryoları yapay zekaya yazdırabileceklerini söyleyip omuz silkiyorlar. Yani yazarlar hem fiili ücret düşüşü hem otomasyon tehdidiyle karşı karşıya! Fakat gerek Hollywood şöhretlerinden gerekse izleyici kitlesinden yoğun destek görüyorlar.

Senaristler, öğretmenler, üniversite asistanları derken Amerikan proleteriyasına yepyeni bir eğitimli katman eklenmiş gibi duruyor. Daha geleneksel proleter kesimlerle derin kültürel farkları olan bu kesim, sınıf mücadelesine girdikçe hem işçi sınıfının bir parçası olduğuna dair yanılsamalardan kurtu-

lacak hem de patronların karşısına tek tek değil, tek bir yumruk olarak daha güçlü çıkacak. Ayın sonunu getirmekte zorlanan, kirasını zor bela ödeyebilen ama sırf masa başında çalıştığı için işçi olmadığını sananlara "grev" diyen Amerikalı işçiler örnek olsun.

Asya

Emperyalizm yanlısı darbeye karşı Pakistan halkı sokakta

Geçtiğimiz sene Nisan ayında bir siyasi darbe sonucu iktidardan indirilen eski Pakistan Başbakanı İmran Han, o zamandan beri darbeci iktidarın hedefi olmaktan kurtulamadı. İmran Han'ın devrilmesinin sebebi, tarihsel olarak hep ABD'nin kampında yer almış olan 230 milyon nüfuslu bu dev ülkeyi emperyalizmin kampından uzaklaştırmaya başlaması ve Çin-Rusya ile emperyalizm arasında bir denge siyaseti yürütmeye çalışmasıydı. Sayısız dava ile mahkemelerde sürdürül-

mekten suikast girişimlerine kadar çeşitli yöntemlerle siyasetin dışına itilmek istenen İmran Han, arkasındaki giderek büyüyen halk desteğinin basıncı ile birlikte darbeci iktidar karşısında bir tehdit olmaya devam ediyor. Bu süreçte yeni bir dönüm noktası 2023 Mayıs ayında yaşandı ve İmran Han, yargılandığı yolsuzluk davalarından birisi gerekçe gösterilerek 9 Mayıs'ta paralı kuvvetlerle "tutuklandı". 2022 yılındaki Batıcı siyasi darbe sonrasında arkasındaki halk deste-

ği iyice güçlenen ve Mart ayında gerçekleştirilen bazı anket çalışmalarına göre halkın üçte ikisinin desteğine sahip İmran Han'ın yaka paça tutuklanması, olayın akşamında kitlelerin sokağa dökülmesi ile sonuçlandı. Saatler içinde ülkenin dört bir yanına yayılan eylemlerde yüz binlerce insan sokağa çıktı ve birçok yerde polisle çatıştı. 5 bin civarında eylemcinin tutuklandığı ve en az sekizinin hayatını kaybettiği bu eylemler sonucunda İmran Han hemen ertesi gün kefaletle serbest bırakıldı!

İmran Han'ın partisi olan Pakistan Tahrir-i İnsaf (PTİ) yani Pakistan Adalet Hareketi'ni destekleyen kitleler, adalet taleplerini Batıcı ve darbeci siyasetçilerin, bürokratların ve generallerin insafına bırakmadı. Tersine halk, sadece asalak bir azınlığın cebini doldurup güçlendirirken Pakistan halkının istikbalini tehlikeye atacak Çin ve Rusya karşıtı bir savaş kampanyasına karşı koymak

ve seçtikleri adayın alicengiz oyunuyla tutuklanmasına engel olmak için sorumluluğu alıp sokağa döküldü. Pakistan gibi siyasi suikastlerin de idamların da sık yaşandığı bir ülkede, sadece darbeci hükümeti değil ama aynı zamanda ordunun en tepesindeki generaller de dahil olmak üzere ülkedeki emperyalizm yanlısı bürokrat ve askerleri karşısına alan bir siyasi hareketin devam edebilmesi, hatta bu hareketin liderinin hâlâ hayatta olması, bu halk isyanlarının bir sonucudur.

İmran Han ne bir devrimci ne de tutarlı bir anti-emperyalist. Emperyalistlere, yahut emperyalizm yanlısı orduya ve siyasi müttefiklerine yarın tavizler vermesi dahi şartıcı olmaz. Nitekim, iktidara geldiği ilk dönemde ordu ile yakın ilişkilere sahipti. Ama bugün İmran Han'ı bayrak edinerek barikatlarını kuran halk, yarın İmran Han'ı aşır, tutarlı anti-emperyalist bir alternatif de yaratabilir. Bugün Pakistan'da

halk siyasi güç dengelerine doğru müdahale ediyor. Bunu sadece oy vererek veya sandıklara sahip çıkarak yapmıyor, bizzat sokağa çıkarak, polis ve askerle dövüşerek ve kendisini dengeleri etkileyen bir kuvvet, bir özne olarak ortaya koyarak yapıyor. İşte tam da bu nedenle devletin tüm baskısına rağmen halkın bu siyasi talebi yok edilemiyor, ezilemiyor. Ülkemizde Kürt halkının mücadelesi de dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanından buna sayısız örnek vermek mümkündür: gerçek ve köklü bir siyasal değişim ve adalet ancak halkın öz kuvveti ile gerçekleşebilir ve savunulabilir. Buna öncülük edecek ve bu mücadeleyi dünyanın geri kalanındaki mücadelelere bağlayabilecek tek unsur ise işçi sınıfıdır. Memlekete hürriyetin gelmesi için de dört nala üçüncü dünya savaşına koşan dünyadaki insafsızlığa karşı da tek silah örgütlü mücadelelerdir

Halk isyanınının 10. yıldönümü: Halk yine ayağa kalkacak ve hürriyeti işçi sınıfının önderliğinde kazanacak!

10. yıldönümü, Gezi'nin nostaljisinin yapılacağı bir gün olmamalıdır. Bu yıldönümü, Gezi'nin derslerinin çıkarılması için bir vesile, bugünün hürriyet mücadelesi için bir ilham kaynağı olmalıdır. Her şeyden önce Gezi Parkı ile özdeşleşmiş olsa da yaşanan, tüm Türkiye'ye yayılmış olan 81 ilin 80'inde milyonların hürriyet için sokağa indiği devasa bir halk hareketidir. Gezi Parkı bir başlangıç olmuştur. 10. yılında andığımız olay, Gezi ile başlayan halk isyanıdır!

"Mesele üç beş ağaç değil" ifadesini istibdad cephesi Gezi'yi gayrimeşru ilan etmek, iktidarı devirmek üzere tezgahlanmış bir komplo olarak yaftalamak için çarpıtmaktadır. Evet ağaçlar, kesilen ormanlar, rant ve kâr için AKP'nin doğal zenginlikleri talan etmesi bir mesele ve bir vesile olmuştur. Gezi bardağı taşıran son damladır. AKP o bardağı şovenizmle, mezhepçilikle, kentlerin talan edilmesiyle, halkı yoksullaştıran sermayeyi ihya eden politikalarla, emperyalizmin taşeronu maceracı dış politikayla ağzına kadar doldurmuştur ve Gezi'nin ağaçları, bunların öncesinde bardağı taşıran son damla olmuştur. Bu anlamda mesele üç beş ağaç değildir.

Gezi ile başlayan halk isyanı gerçek gücün nerede olduğunu göstermiştir. Bu güç emekçi halkın kendindedir. Hatırlatmak gerekir: 31 Mayıs

2013'ten önceki 1 Mayıs'ta Taksim işçilere yasaklanmıştır. 6 Mayıs'ta Deniz Gezmiş'i anmak isteyen gençler İstiklal Caddesi'nde, Taksim'de, Dolmabahçe'de gazlanmış toplanmıştır. 31 Mayıs'a giden günlerde AKP'nin polisi kuş uçurtmamaktadır. Ancak halkın isyanı o kudretli gözükken gücü fiske vuruşuyla yere sermiş, önüne katıp kovalamış, Taksim'e hürriyeti getirmiştir.

Halkın isyanı Taksim'e hürriyet getirecek kadar güçlüdür. Türkiye'nin dört bir yanında sokakları, meydanları, parkları zapt edecek kadar kitlesel, baskıya, gaza, copla direnecek kadar kararlıdır. Ama tüm memlekete hürriyeti getirecek kadar güçlü olamamıştır. Çünkü halkın isyanı işçi sınıfının örgütlü gücüyle buluşmamıştır. İşçi sınıfından insanlar, sınıf örgütleriyle ve sınıf mücadelesi yöntemleriyle değil, bireyler ve topluluklar olarak isyanda yer almıştır. Sendikalar görevini yapmamış, görev savmıştır. Oysa, Taksim Atatürk Kültür Merkezi'nin (AKM) duvarındaki o büyük Devrimci İşçi Partisi pankartındaki "sendikalar göreve genel greve" çağrısı karşılık bulsaydı, Türkiye bambaşka bir Türkiye olabilirdi.

Halk isyanının eksik yanı tamamlanmalıydı. Ama tam tersi oldu. Sendikalar, meslek örgütleri, Taksim Dayanışması'na hâkim olan anlayış, isyanın sönümlenmesi için elinden

geleni yaptı. Hesaplaşma günü olarak aylar sonra yapılacak yerel seçimleri işaret etmeye başladı. Taksim'in hür günlerinde, polisler meydana dahi giremiyorken parklarda İstanbul Belediye Başkanlığı için Mustafa Sarıgül'ün adaylığı tartışıldı.

Bu, hiç kuşkusuz büyük bir dersi. Bugün çözüm için düzen siyasetine işaret edenler, Kılıçdaroğlu'na oy çağırınlar "kitleler sokaklara dökülüyorsa başka ne yapabiliriz" diyorlar. Gezi ile başlayan halk isyanında aynı siyasetler ve kişiler, aynı politikayı ülkenin tüm meydanları isyan eden halkla doluyken de savundular. Yarın halk yine ayağa kalktığında onlar yine aynısını yapacaklar. Ama yarının hürriyet kavgasında uzlaşmacılık değil Gezi'nin forumlarında "gitmiyoruz" diyen "direneceğiz" diyen irade hakim olmalıdır.

Öte yandan, Gezi bir darbe girişimi değildir. Meşru ve kitlesel bir halk isyanıdır. Şiddet devletten gelmiştir. Barışçıl eylemler şiddetle bastırılmıştır. Mehmet Ayvaltaş, Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Ali İsmail

Korkmaz, Medeni Yıldırım, Ahmet Atakan, Berkin Elvan devlet şiddetiyle katledilmiştir ve onlar halk isyanının şehitleri olmuştur.

Halk taşa sarıldığında meşru müdafaa vardır. Gezi ile başlayan halk isyanı hükümeti değiştirmeye yönelmiş olsa bu istibdadın karalamaya çalıştığı gibi bir darbe girişimi değil, Türkiye tarihinin en demokratik eylemlerinden biri olurdu. Ancak işin gerçeği Gezi ile başlayan halk isyanı o noktaya gelmemiştir. Hatta bugün darbe girişimi suçlamasıyla Gezi davalarında bütünüyle haksız yere tutuklananların birçoğu da ironik biçimde isyanı büyütme değil sönümlendirmeye çalışan kanattandır. Halk iradesi 5 yılda bir sandığa gitmekle, sopalı seçimlerde, düzen siyasetinin önüne sunduğu adaylara oy vermekle tecelli olmaz. Gezi ile

başlayan halk isyanı, halk iradesinin hürriyet lehine tecellisidir.

10. yılında Gezi ile başlayan halk isyanının önce Erdoğan ve AKP iktidarını derinden sarstığını ve gerilettiğini ama onu yenilgiye uğratmadan önce ihanete maruz kaldığını, sonrasında da kendisinin sönümlendiğini görmeliyiz. Gezi isyanı geri çekilince saflarını yeni güçlerle ve ittifaklarla tazeyleyen AKP adım adım bir istibdad rejimi inşasına yönelmiştir. Bu duruma bakıp bir daha asla mı diyeceğiz? Hayır! Yine hürriyet için en meşru yöntemlerle ve en kitlesel şekilde ayağa kalkacağız. Ama bu sefer işçi sınıfının etrafında kenetlenerek, üretimden gelen gücü kullanarak, sermayenin ve emperyalizmin karşısında tüm emekçi halkı birleştireceğiz ve kazanacağız!

Tüm dünya işçilerinin ozanı: Nâzım Hikmet

3 Haziran Nâzım Hikmet'in aramızdan ayrılışının 60. yıl dönümü. Şiirleriyle, tiyatro oyunları, romanlarıyla şüphesiz yirminci yüzyıl edebiyatına damgasını vuran bu toprakların kültürel mirası. Eserleri 50'den fazla dile çevrilen bu mirasın etkisi, bu toprakları aşarak dünyanın dört bir yanında yankılandı. Küçük yaşlarından itibaren harçına katılan başkaldırı, kalemine ve bütün hayatına sirayet etmiştir Nâzım Hikmet'in. Millî Mücadele döneminde yoksul köylünün, sonrasında öğretmenlik göreviyle dolaştığı memleket insanının manzarasını cesurca anlatmıştır Nâzım Hikmet.

Nâzım Hikmet bu toprakların yüzyıllardır anlatılagelen hikâyesini, gerçeğini, işçisini, köylüsünü, destanını hem edebiyatının merkezine hem de politik mücadelesinin merkezine yerleştirmiştir. Nâzım Hikmet'in edebiyatı, onun aydın oluşunun bir ürünü değildir. Nâzım Hikmet kalemini edebi bir uğraş olsun diye değil, *Karabük fabrikasındaki tesviyeci Hasan'ın, fakir köylü Hatice Kadın'ın, Irgat Süleyman'ın, Baskıcı Ömer'in* sesi olsun diye yazmıştır. Nâzım enternasyonalisttir. İspanya'da iç savaşın ardından Asturya-

lı madencilerin de sesi olmuş, İtalyan faşizminin sömürdüğü Habeşistan'ın da, Hiroşima'da yankılanan çocuğun sesi de... Ankara Etimesgut'u, İzmir Menemen'i ustaca anlattığı gibi güneşli buğday tarlasına benzettiği Bakü'yü, Roma'yı kartpostallardaki kusursuz hâliyle değil, Cartieri Popolari'siyle de (İtalya'da yoksulluğun kol gezdiği, gösteriden ve şaşaadan uzak halk mahalleleri) ustaca anlatmayı bilmiştir. Nâzım'ın edebiyatı 1917'de gerçekleşen ve atmosferini soluduğu Ekim devrimi ile harlandıysa da onun için ateşi yakan kıvılcım bu toprakların ilk devrimi olan 1417 isyanıdır. Nâzım Hikmet'in içindeki bu harlı ateş, onu komünist bir militan yapmış ve bir daha geri dönmeyecek şekilde yüzünü işçi sınıfına dönmüştür. Bu yüzden Nâzım Hikmet'i anlamak, insanlığın tarihini, bu zamana dek kat edilen sosyal-politik süreçlerini, toplumu anlamaktan geçer.

"Bakmayın sarı saçlı olduğuma Ben Asyalıyım.
Bakmayın mavi gözlü olduğuma Ben Afrikalıyım"

Diyerek işçi sınıfının yerli ve aynı zamanda enternasyonal sesi

olmuştur. Küçük burjuva aydınların içine düştüğü sanatsal kaygı Nâzım Hikmet'in endişeleri arasında hiç olmamış, kaygısı hep memleketteki hürriyet mücadelesi, işçi sınıfının bu düzeni nasıl değiştireceği olmuştur. Üstelik bunu hiç çekinmeden, her fırsatta dile getirmiş, sınıfını ve tarafını hiç de romantik bir biçimde değil, açık açık söylemiştir. 1923'te Türkiye Komünist Partisi'ne (TKP) üye olmuş, işçi sınıfının kaderiyle kendi kaderini ortaklaştırdığını romantizmin kırıntısına yer bırakmadan cesurca ifade etmiştir. Nâzım Bolşeviktir. "Ben 1923'ten beri Türkiye Komünist Partisi üyesiyim; övündüğüm tek şey budur. Dünyaya tarihinde, çağının sorunları karşısında büsbütün yansız ve edilgen kalmış bir tek yazar göstermek kuşkusuz zor olacaktır. Yansız olduğu sanılabilir ve söylenebilir, ama nesnel olarak hiçbir zaman yansız olamaz."

Nâzım Hikmet, kendisini romantik, devrimci bir aşk şairinden ibaret görenlerin aksine, burjuvaziye karşı savaşını yalnızca şiirlerinde vermemiştir. Üyesi olduğu TKP'nin 1925'ten itibaren içine girdiği burjuvaziyle ittifak politikasını eleştirmiş, daha çok işçi kadrolarından oluşan "Muha-

Bulgar Komünist Partisi tarafından Bulgaristan'a davet edilen Nâzım Hikmet, Deliorman bölgesinde yoksul ve topraksız köylü ile birlikte

lif TKP" çizgisinin öncülerinden olmuştur. Stalinist bürokrasinin çizgisiyle uzlaşmamış, Komintern tarafından Trotskist olmakla ve ihanetle suçlanmıştır. Hayatının büyük bir kısmını hapiste ve sürgünde geçirse de Nâzım sosyalizm mücadelesinden bir adım geri durmamıştır. Tüm bu sebeplerden dolayı Türkiye burjuvazisi ve burjuva aydınları tarafından onyıllardır Nâzım Hikmet'in "sivri" yanları törpülenmiş, komünistliği gizlenmiş, mücadelesi "romantik"lik olarak atfedilmiştir. Oysaki, kendisinin de farklı biçimlerde defalarca ifade ettiği

gibi, onun komünistliği ile şairliği birbirine etle tırnak gibi bağlıdır. Sürgünde, hapis yıllarında ve karşılaştığı bütün zorluklarda tercihini hep mücadeleden yana yapan Nâzım Hikmet, işçi sınıfının bu toprakları aşan bir edebiyatçısıdır. Ölümünün 60. yılında hayatının merkezine koyduğu mücadelesini unutturanlara inat, Nâzım Hikmet işçi sınıfının şairidir, komünist ağabeyidir. 3 Haziran 1963'te Nâzım Hikmet bu dünyadan gitmiş olsa da daveti hâlâ yankılanmaktadır: *"yok edin insanın insana kulluğunu!"*

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Erdoğan'ın Derwish'i Mehmet Şimşek geliyor: Kemer sıkma, esnek çalışma, emperyalizme teslimiyet!

Seçimlerin ardından Erdoğan'ın Mehmet Şimşek'i ekonominin başına getireceği konuşulmaya başlandı. Mehmet Şimşek doğrudan kabinede yer almasa bile ekonomi üzerinde mutlaka onun gölgesi olacak. Çünkü Erdoğan seçimi kazanmak için izlediği ekonomi politikası ile ülkeyi büyük bir borç batağına soktu. Şimdi hem emperyalist finans merkezlerinden para bulması hem de faturayı işçi ve emekçi kitlelere ödetmesi gerekiyor. 2001 krizinden sonra Ecevit hükümeti aynı işi görmek üzere Kemal Derviş'i Dünya Bankası'ndaki görevinden alıp emperyalizmin mutemedi olarak Türkiye'ye getirmişti. Bugün işçi sınıfını inim inim inleyen iş yasa-

sının, mezarda emekliliğin temellerini atan, sermayeyi ve bankaları ihya eden özelleştirmelerin önünü açan bankacılık, telekomünikasyon yasalarını geçiren ekonomik krizin ağır faturasını emekçi halka ödeten odur. Ondaki bayrağı daha sonra Ali Babacan almıştır. Mehmet Şimşek de Babacan'dan alarak aynı ekolü sürdürmüştür.

Erdoğan'dan emperyalist tefecilere güvence

Erdoğan emperyalist finans merkezlerine mesajı balkon konuşmasında verdi. "Uluslararası itibara sahip finans yönetimi" olacak dedi. Yani, emperyalist tefecilere "parayı veren düdüğü çalar" merak etmeyin dükkân si-

zin mesajı verdi. Ancak sadece mesaj vermek yetmiyor. Erdoğan ekonominin başına direkt emperyalist finans merkezlerinin adamı olarak bilinen, kendisi de bizzat İngiliz vatandaşı olan ve geçmişte de Erdoğan'ın kabinesinde görev yapmış Mehmet Şimşek'i getiriyor.

Erdoğan'ın seçim ekonomisi devasa bir borç batağı yarattı

Erdoğan seçimi kazanmak için Merkez Bankasını ve Hazineyi parti kasası haline getirdi. Bütçe açığının tarihi rekor kırarak yıl sonunda 1,5 trilyon liraya ulaşması bekleniyor. Merkez Bankası rezervleri de Erdoğan'ın istibdad rejiminin finansmanında ve seçim ekonomisinde çarçur edildi ve swaplar hariç 60 milyar dolar gibi devasa bir kara delik oluştu. Bu rakama 54 milyar dolara ulaşan cari açığı da eklemek gerek. Yazın turizm gelirleri ile nispeten döviz girişi olacaksa da etkisi geçici olacak.

Körfez'in para depo etmesi ne demek?

Erdoğan seçimlerden önce Körfez ülkelerinin ülkeye döviz depo ettiğini söylemişti. Evet, hibe etmediler. Depo ettiler. Yani faiziyle ya da varlıkları ucuza kapatarak karşılığını fazlasıyla

alacaklar. Ayrıca Körfez ülkeleri deyince bunları emperyalist finans merkezlerinden bilhassa da Londra City'den ayrı asla düşünemeyiz. Zira Londra, Körfez sermayesinin esas başkentidir. Petrol şeyhlerinin dolarları esas burada depolanır. İngiliz emperyalistleri bunun için özel bir İslami finans sistemi ihdas etti, hatta İslam şeriatını esas alan ticari mahkemeler bile kurdu.

Erdoğan: "İngilizler kime para vereceğini iyi bilir..."

Yani Erdoğan, Körfez dediğinde her zaman İngiliz emperyalizmini ve uluslararası tefecileri düşünmek gerekir. Nitekim seçim sürecinde Erdoğan, İngiltere'den para getirme vaadinde bulunan Kılıçdaroğlu'na "onlar sana para vermez kime para vereceklerini iyi bilirler" diye çıkmıştı. Şimdi de direkt Londra'nın emperyalist tefecilerinin mutemedi Mehmet Şimşek'i ekonominin başına getirerek emperyalist tefecilerin ne istediğini gayet iyi bildiğini kanıtlıyor. Mehmet Şimşek, emperyalistler için güvence olacak. Türkiye'ye yatırılan sıcak paranın halka harcanmaması tam tersine halka kemer sıkılarak faiziyle geri ödenmesinin garantiye alınmasını sağlayacak.

Yapısal reform adı altında işçinin emekçinin ümüğünü sıkmaya geliyor

Mehmet Şimşek, emperyalizme ve sermayeye güven aşılardan bir "yapısal reform" paketiyle gelecek. Ekonominin, mevcut istibdadın finansmanı ve seçim ekonomisi için seferber edilmesinden kaynaklı "kara düzen" görüntüsüne çeki düzen vermeyi vadedecek. Yine bu dönemin yarattığı kabarık faturanın da bankalara ve sermayeye değil emekçi halka ödetilmesi görevini üstlenecek. Elbette bu görevi ben halka kemer sıkıracam diyerek yapmayacak. Acı ilacı "yapısal reform" şekerine bandırarak halka yutturmaya çalışacak. Kimse "yapısal reform" lafının kulağa hoş gelen sesine kanmamalıdır. Yapısal reformu Mehmet Şimşek'in sözleriyle açıklayalım: "Türkiye'de işgücü reform paketinin yapılması lazım. Kıdem tazminatının yeniden yapılandırılması lazım. Kısmi zamanlı esnek çalışmanın getirilmesi lazım. Özel istihdam büroları olacaktır. Kıdem tazminatı konusunda dünyanın en yüksek yüklerinden biri Türkiye'nin üzerinde. Şurada kıdem tazminatı sıfır olan ülkeler var. İşsizlik ortalamasına bir baktım Türkiye'nin yarısı. Düşünebiliyor musunuz, basit bir şey, yoruma gerek yok." Yoruma gerek var mı?

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- **Yapısal reform adı altında kemer sıkma programına esnek çalışmaya hayır!**
- **Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!**
- **İstibdadın borcunu ödemeyeceğiz! Dış borç reddedilsin!**
- **Temel ihtiyaçlar için harcanan kredi kartı borçları anapara ve faiziyle silinsin!**
- **Bankalar kamulaştırılsın! Tek devlet bankası! Piyasa anarşisine karşı merkezi planlama!**

İşçinin emekçinin gözü Temmuz zammında! Çözüm ise eşel mobilde! Haklarını almak için mücadelede!

Temmuz ayına yaklaşırken kamu emekçileri ile SSK, Bağ-Kur emeklileri yapılacak zam oranının ne kadar olacağını merak ediyor. Açlık sınırının altında kalan asgari ücret için de Temmuz ayında yeni bir zam yapılması bekleniyor. Kamu işçileri için yapılan toplu sözleşmede Türk-İş ve Hak-İş seçimlerinin hemen öncesinde hükümetle en düşük işçi ücretini 15 bin liraya getiren yüzde 45'lik bir zam oranında anlaşan bir çerçeve protokol imzalamıştı. Erdoğan, kamu emekçilerinin maaşlarını da yine en düşük 15 bin liraya çekmeyi, Temmuz zammıyla birlikte de 22 bin liraya düzeyine çıkarmayı vademişti.

Yoksulluk sınırı 35 bin! Açlık sınırı 11 bin!

Kamu emekçileri toplu sözleşme gereği 6 aylık enflasyonun yüzde 8'i aşması halinde enflasyon kadar maaş artışı alacak. TÜİK'in Nisan ayını kapsayan 4 aylık enflasyonu 15,21 olarak açıkladı. Bağ-Kur ve SSK emeklileri ise sadece 6 aylık enflasyon kadar zam alıyor. Dola-

yısıyla gerek kamu emekçilerinde gerekse de emeklilerde enflasyonun üzerine bir refah payı konması için ciddi ve haklı bir beklenti var. Asgari ücret ise 8.500 lira ile Türk-İş'in Nisan için 10.135 lira olarak açıkladığı açlık sınırının epeyce altında kalmış durumda. Açlık sınırı Temmuz ayına kadar 11 bin sınırına dayanmış olacak. Yoksulluk sınırının ise Temmuz ayında 35 bin lira civarında olması bekleniyor.

TÜİK yargı kararlarını uygulasin, enflasyon sepetinin fiyatlarını açıklasın! Enflasyon dolandırıcılığına son!

Zikredilen rakamlar içerisinde seçim vaadi olarak ortaya atılanlar bile geçinmek için gerekli olan mablağın çok uzağında kalıyor. Ancak rakamlarla ilgili çok daha önemli olan bir şey daha var. O da TÜİK'in açıkladığı enflasyon oranlarının gerçek dışı olmasıdır. Kamu emekçilerinin ve emeklilerin maaş zamları enflasyona göre doğrudan belirleniyor. Toplu sözleşme yapan işçiler

de aynı şekilde. Toplu sözleşmenin olmadığı yerlerde de yine bireysel ücret zamlarında patronlar TÜİK'in enflasyon oranlarını esas alıyor. Dolayısıyla TÜİK enflasyon oranını düşük açıkladığında bu doğrudan işçinin emekçinin cebinden patronlara ve işveren konumunda olan devlete kaynak aktarılması anlamına geliyor. Daha açık bir ifadeyle TÜİK işçinin emekçinin alın terinin alınmasına aracılık etmiş oluyor.

Tüm ücretler ve maaşlar her ay gerçek enflasyon oranında arttırılsın!

TÜİK açıkladığı rakamların dayanağını oluşturan madde fiyat listesini yayınlamayı 2022 yılı Haziran ayından beri durdurmuştu. Şaibeyi arttıran bu duruma karşı DİSK mahkemeye başvurdu ve Ankara 6. İdare Mahkemesi Nisan ayında aldığı kararlarla TÜİK'in ilgili rakamları yayınlaması gerektiğine hükmetti. TÜİK yargı kararına uymadı ve Mayıs ayında yine ilgili rakamları gizledi. Bu yazının yazıldığı tarihte TÜİK halen

söz konusu rakamları yayınlamamıştır. Yayınladığında söz konusu rakamlarla çarşıda ve pazarda halkın karşılaştığı gerçek fiyatların karşılaştırılması imkânı doğacak ve TÜİK'in oynadığı kirli oyun ortaya çıkacaktır.

Hak verilmez alınır! Zam bekleme! Haklarını almak için örgütlen mücadeleye et!

Dolayısıyla tüm işçi ve emekçiler DİSK'in açtığı yoldan gitmeli ve bu sürecin takipçisi olmalıdır. TÜİK'in yargı kararını uygulaması için bile mücadele etmek gerektiği açıktır. TÜİK er ya da geç rakamları

açıklamak zorunda kalacaktır. Ancak yine bu rakamları farklı yöntemlerle manipüle etmeyi sürdürebilir. İşçinin emekçinin cebinden sürekli para çalan bu düzenbazlığa son verilmeli. Bunun için sendikalar fiyat denetim komiteleri oluşturmalıdır. Maaş ve ücret zamları gerçek enflasyon oranında arttırılmalıdır. Ancak bu da yetmez çarşı pazar gün pahalalanırken ücretlere 6 ayda bir, yılda bir zam yapılması kabul edilemez. Eşel mobil sistemiyle maaş ve ücret artışları fiyat denetim komitelerinin gözetiminde belirlenecek gerçek enflasyon oranında her ay arttırılmalıdır.